

ROZVEDČÍK XIII

Pokleslý plátek - Váš výtlač z davu • www.rozvedcik.siknese.cz • červen 2014 • vydaly Spojené hlavy, z. s.

Téma: Interpretace reality a možná východiska

ÚVODNÍ SLOVO

Bloud, LPF, Μελουv

Komu zavání slovo Rozvědčik anarchisticko-levičáckým závanem? To by mě jako taky zajímalo. Obzvláště když tohle slovo: a) přinesli naši hrdinní DEMOKRATIČTÍ legionáři, kteří stříleli v Rusku bolševiky jako na běžícím pásu b) rozvědka a rozvědčik se používá jako hezké slovanské OBECNÉ pojmenování pro špiónážní službu. Lze použít i slovanský výraz: zpravodajská služba a zpravodajec. Ale tyhle tituly Zpravodaj nebo Zpravodajec byly právě používány levičákama resp. bolševíkama. Poučený člověk toto ví. Antická a raně křesťanská filosofie má pro stav nevědomosti pojmenování IGNORANTIA (lat.), nevědomý nebo nepoučený člověk je ignorant. IGNORANT. A právě rozkrývání ignorance je posláním časopisu Rozvědčik od jeho založení. Někomu samozřejmě může připadat název časopisu levičácký a anarchistický, ale po této obhajobě, poučení vidí, že toto připadání je čistý, ale opravdu křišťálově čistý stav ignoranta.

Po několika letech spánku jsme probudili našeho Rozvědčika, oprášili jeden Bloudův úvodník a stvořili Třináctku, která pokračuje v rozvědčné činnosti příspěvky 22 entit na poli literárním a výtvarném. Úvodní slova Blouda budiž Ti, milá čtenářko, milý čtenáři, jenom vstupní indicií. Koneckonců jsou to jenom slova. Slova, co se ťukají do klávesnice, tisknou na papír či sdělují v éteru. Slova, která plynou a padají ze rtů. Slova, která vykreslují pouze to, co si jejich autor vytyčil jako realitu. Co slovo to jiná realita a kdo má v moci slovo, vytváří svět či jsoucno, chcete-li. Jak pak tuto realitu vykládat a co z toho vyplývá, právě to je tématem Rozvědčika, kterého svíráš ve svých dlaních popř. necháš na sebe zářit ze zařízení.

Jako speciální přílohu tohoto čísla jsme vydali náš Revolver a to ve značném předstihu, již na Nový rok. Celý náklad byl rozebrán. Jak je vidět z dokumentační fotografie našeho Thaiského zpravodaje Karla Moučky, zaujal i v Bangkoku.

Na závěr tohoto úvodního slova nutno zmínit našeho dlouholetého kolegu Petra Zavorala. Svoji poslední korekturu již nestihl. Jediný den před jejím odevzdáním nečekaně zesnul. Čest jeho památce, klid jeho duši. Inu: Memento Mori!

RANNÍ INSPIRACE Michal Štochl

Již nějakou dobu si všímám vzájemné podobnosti různých politiků. Vždy je to vidět po delší době...

Naše politické spektrum obchází nějaký ohybný duch, který se živí a parazituje na naší společnosti. Mentální vampír, červ či energetický parazit se ve skutečnosti nezjeví

tak, jak bychom si ho mohli představit v nějakém sci-fi filmu. Zjeví se např. jako pan Kalousek, který se moc zlobí, když nemá co žrát. A nejde o jídlo. Je potřeba si uvědomit existenci těchto larev a červů, kteří parazitují na jednotlivých národech. Někde je už byli schopni vymýt. U nás však stále zůstávají a jsou podpo-

ření nečinností lidí a jejich slepou důvěrou v tento převlek. Není se však čemu divit. Mentální parazit se již tak vyřadil na velké části naší populace, že si to tato ani neuvědomuje. Natož, aby byla schopna parazita rozpoznat a odtrhnout neviditelné přísavky jeho jemnomotných chapadel, kterými ve dne i ve

spánku živý svůj energetický bachor. Tento Parazit se dostal již tak daleko (pro představu, nejedná se o nějakou informaci, která by byla novinou, toto se děje již několik tisíc let), že na sebe navázal nám podobné struktury a na troskách člověka vytvořil hojně množství svých ná- **Pokr. na str. 8**

OBSAH

Titulní strana	1
	Petrusco
Úvodní slovo	2
	Bloud, LPF, Μελουv
Ranní inspirace	2 - 3
	Michal Štochl
Bajka	3
	Noon
Imigranti	4
	Jakub Horák
Davaj časy	4 - 10
	Μελουv
Pseudofilosofická úvaha na téma: Co po nás jednou za sto let zůstane?	5
	Olga Path Štiplová
Hodit si lano	6
	Kolemjdoucí
Realita	9, 15
	David Cajthaml
Pavoukům se u mě daří	10 - 12
	František Růžička
Čí jsou to dějiny?	12
	Adam Borzič
Realita jako její interpretace	12 - 13
	Ludvík Toman
To je zapeklitá otázka	13
	Michal Ježek
Běluška	13
	Pavel Kafka
Monsieur Serpent	14 - 16
	Sarah Biderman
Infekční stříkačka	16 - 21
	Tomáš Vaněk
Realita pohledem královského šaška	18
	Mikuláš Vymětal
Prasata v lese	19 - 20
	Koudelka
Kontroluj rozvědčika	21
	Marcel Tóth
PEkelně SE SOustřed!	22 - 24
	Toy Box
Champagne Anarchist	22
	Artur Magrot
Doprovodné koláže	
	Michal Štochl
Sazba, tisk	
	LPF, Jan Pařil
Korektura	
	Marcel Tóth

(CC) BY - NC

Pokr. ze str. sledníků, kteří se z lidských bytostí stali miniony, v našich očích a formě vidění světa stále se tvářících jako lidé. Tyto přísluhovači mu mají pomoci udržet řád v řadách krmení a nosních slípek. Za tuto službu se jim dostává hojnosti mentální energie. Ač však se na první pohled bytost

takto hojně nabytá mentální energií může tvářit jako zářící krásný člověk plný souměřitosti se svým okolím, dokonce může dávat drobné na místní útulek, jedná se již o jinou formu života. Tato forma však není schopná, tak jako člověk, dosáhnout vyšších sfér života nebo splynutí s Bohem. Za její odevzda-

nost mentálnímu červu se nakonec stane jeho součástí v podobě slepého otroctví na onom světě či v horším případě potravou v nekonečném pekle

jeho žaludku či pouhým vyloučeným odpadem kdesi v odlehlém konci vesmíru, kde energetický parazit vylučuje svůj nezpracovaný materiál.

BAJKA Noon

Takové temeno lidské hlavy je velice pozoruhodné místo. A pokud je tato hlava i pokryta hustými vlasy, může to být přímo ráj. Dá se zde zažít ne jedno dobrodružství, velká láska, rockový koncert a spousty a spousty dalších věcí. Musíte být ovšem lupami!

A právě o lupách, obývajících jedno obzvláště útulné, málokdy myté a vůbec naprosto ideální temeno hlavy, vám teď budu vyprávět. Temeno hlavy je noblesní, ba prominentní místo a každá lupa si klade za čest, když jej může obývat. V našem příběhu figurují dvě velké lupí tlupy. První z nich sídlila v jižním cípu temene. Členové této tlupy se nazývali Giganti. Byl to výstižný název. Šlo o urostlé, mnohdy až přerostlé lupy, zvláště v případě některých extrémně vyvinutých samic. Životní podmínky Gigantů byly více než dobré – mastné vlasy nad a v okolí jejich doupete byly tou nejlepší ochranou proti dešti i zimě. Kvůli příznivému klimatu sem za rekreací jezdily manželské lupí páry ze široka daleka.

O něco výše, na severním okraji temene sídlila druhá lupí komunita – Šedivci. Název se odvozoval

podle šedé lysinky na těle. Giganti a Šedivci sami sebe nazývali „civilizovanými“ lupami, dáváje tak najevo svou nadřazenost „barbarským“ lupám žijícím mimo temeno. Není divu, že tyto ostatní lupí smečky neměly „civilizované“ příliš v lásce – dráždila je jejich nafoukanost a záviděli temením lupám jejich vyspělou architekturu a další vymoženky lupí civilizace, jako například lupí olympijské hry, zoologické zahrady nebo bordely. Čas od času docházelo k bojovým potyčkám mezi „civilizovanými“ a „barbarskými“ a tak Giganti a Šedivci museli držet při sobě, aby snáze ubránili svůj životní prostor, své milované temeno.

Až jednou vlasovým porostem procházel lupí tulák Miguel. Požádal Giganty o přespání a po určitém váhání mu bylo vyhověno. Na oplátku pak Miguel vyprávěl historky ze širého světa. A ještě než druhého dne pokračoval ve své pouti, daroval z vděčnosti Gigantům poslední módní hit – několik cigaret.

Nechutnaly jim, vůbec Gigantům tyhle hořící kouřící trubičky nechutnaly. Ale musíme přeci držet krok se světem, říkali si, a když je můžou kouřit kolegyně šlechtické lupy z Francie a Španělska, jak se dušoval ten tulák, tak

my taky! Po čase si tedy Giganti na cigarety zvykli, ba dokonce jim začaly chutnat. Když jste se tehdy pozorně zahleděli do vlasů, mohli jste spatřit mnoho rozkošnický rozvalených a labužnický pokuřujících lup. K doplňování zásob tabáku sloužily tajné loupeživé výpravy do krabičky cigaret člověka, jehož temeno hlavy Giganti obývali.

Jak už to tak bývá, pýcha je zahleděna jen sama do sebe. Gigantům brzy přestalo stačit, že drží krok se světovou módou. Začali se vytahovat na Šedivce, že teď jsou jen oni těmi úplně nejcivilizovanějšími, zatímco všichni ostatní jsou jen pouhé LUPY!

Samo sebou, že se Šedivcům chování jejich sousedů pěkně zajídalo a taky jim trochu záviděli. I domluvili se tedy s náčelníky několika divokých lupích tlup z okolí, že společně napadnou osadu Gigantů, vyženou je a ukořistěné cigarety si rozdělí. To pak bude konec gigantické zpučnosti!

Jedné vlahé srpnové noci se tedy do doupat

Gigantů v jižním cípu temene vřítily hordy cizích lup. Nastala lítá bitka. Útočníci byli v přesile, ale ani tak by pravděpodobně neuspěli, kdyby fyzická kondice Gigantů nebyla podlomena příliš náruživou kuřbou cigaret. Nakonec byli přemoženi a rozprášeni po celé hlavě. To byl konec jednoho slavného lupího rodu. Šedivci si mohli gratulovat. Ale ne nadlouho. Divoké lupy, rozpálené bojem, se totiž obrátily i proti těm, kteří si je přizvali na pomoc. Osamocení Šedivci, ani přes své léty prověřené a dokonale sestavené bojové šiky, neměli šanci a čekal je stejný osud jako předtím Giganty. Temeno „civilizovaných“ lup tak přestalo existovat a stalo se rejdištěm nejrůznějších žilvlů zblázna i zdaleka.

To byla tedy bajka o mnoha lupách a jednom temeni. A jak tomu má u správné bajky být, plyne z ní pro nás poučení. A dokonce ne jedno, ale hned několik. Například, že v jednotě je síla. Nebo že pýcha předchází pád. Kouření škodí zdraví. Vyberte si...

Pozoruju z okna U Bonaparta IMIGRANTY, co tu bloudí s mapou před okny restaurace. Neuvěřitelné figury - teď třeba prošel tlustý Němec s nápisem „Chocolate“ na zeleném tričku. Předtím žena se zcela bílou tváří, vlasy vyčesané do vysokého drdolu. Zajímavé jsou párky z jižních států - všechno tam vždycky řídí o hlavu menší holka, kluk tam vystupuje v roli štíhlého věšáku na tričko Calvin Klein. Holka zavelí, jde se tam, nebo onam, případně nikam, kluk je zvyklý, že mamá to řídí a nikdy to nerozporuje.

Zajímavé jsou i skupinky Korejců a Japonců - tam funguje nějaká vnitřní hierarchie, kterou jsem ještě zatím nerozkličoval. Vědí o sobě mnohem víc než my o nich, což je pro nás nebezpečné.

Základním rysem všech turistů je ale to, že tu zoufale bloudí po Malé Straně, a zoufale hledají nějakou autenticitu, o které četli. Usměj se na ně a jsou tví. Jednou jsem takhle v 11 ráno pochopil, že do práce nepůjdu, a šel jsem k Zavěšenému kafi, kde jsem pil pivo až do noci. Vždycky někdo přišel, kdo si o tom přečetl v Lonely Planet, a koukal, kde je tedy to zajímavé, Kafka, Hašek, alchymisti, Václav Havel. A já jsem na některé pokývl, a oni si strašně nadšeně hned přisedávali a odcházel s nadšeným výrazem - asi jako bych měl já, kdybych potkal dalajlámu.

Nakonec přišel týpek, ze kterého se vyklubal James Garfunkel - syn toho zpěváka. Doprovázel ho jistý Bill Mayer - profesor literatury v NY. Ten mu dělal takového mentora, který se bohatého fakana snažil udržovat v rozumných mezích, takže když pak skončili u mě v Nerudovce, tak se James třeba podíval na mou knihovnu a říká:

„Kolik máš knížek? Já mám patnáct tisíc knížek.“

„Well“ řekl mu pan Mayer „chceš říct, že tvůj otec má patnáct tisíc knížek.“

Mladý Garfunkel trochu nevrle přisvědčil a přešel k jinému tématu, tuším že ke kurvám v Bulharsku, kde má casino.

V turistickém průmyslu bych mohl udělat obrovskou kariéru.

DAVAJ ČASY **Μελουν**

22. 2. Rozjetý Majdan pod vedením Právěho sektoru v rozporu s ústavou země svrhává Janukoviče - demokraticky zvoleného prezidenta zloděje. Zároveň Majdan proklíná vše co je ruské. V zemi, ve které žije 8 miliónů Rusů je to celkem ultimátní filozofie. Tato protiruská rétorika rezonuje celým západem, jako rajská hudba demokracie. Konečně nakopali Putina do prdele, konečně dostal Rusák přes pazoury. Kdo koho nakope, se teprve ukáže. Každopád-

ně jestli si někdo v Kyjevě, v Bruselu, nebo ve Washingtonu myslí, že si Rus nechá na Ukrajině naplivat do obličej, zdvořile poděkuje a zazpívá častušku, tak je idiot. Dost možná, že to bylo tak, že jako idioti přemýšleli pouze opilí národní demokraté z Majdanu a ti v Bruselu a Washingtonu prostě nemohli odolat pokušení vyzkoušet, v co se to všechno vyklube. Takový malý geopolitický experiment. No myslím, že když Putin během dvou týdnů a při obětech 2 lidských životů zabral Krym, tak někdo

v Bruselu a Washingtonu polkl na sucho. Rus rozehrál na Ukrajině partii, kterou musel začít připravovat už v době, když bavil sportovní národy v Soči. Svět zatajil dech. Experiment se rozjel rychlostí volného pádu. Oproti tomu, co mělo následovat na východní Ukrajině, byl Krym procházkou různým sadem.

7. 4. Vyhlášeny ruské teroristické republiky v Luhansku a Doněcku. Dav separatistických radikálů bere šturmem správní budovy a vyvěšuje ruské vlajky. V ulicích se objevují ozbrojené hlídky, některé svojí výstrojí a výzbrojí nápadně připomínají zelené mužiky z Krymu. Východní Ukrajinu ovládli ruští teroristé.

13. 4. Kyjev zahájil protiteroristickou operaci.

15. 4. Bílý dům vydal prohlášení, v kterém podporuje vyslání kyjevské armády proti teroristům.

27. 4. Barack Obama v Kuala Lumpuru vyhrožuje Rusku dalšími sankcemi za to, že Rusko podporuje východoukrajinské teroristy. Je to známá písnička o zabavování majetku, či zařazování prominentů na americký, či evropský blacklist. Na další průběh občanské války mají tyto „sankce“ vliv zjevně naprosto nulový, naopak v očích Rusa se musí jednat o nemožnou alibismus.

Ovšem v očích nejen mých se jedná o neuvěřitelně cynické pokrytectví, protože to byl právě pan Obama, kdo v únoru 2011 v souvislosti s podporou povstání ozbrojených islámských teroristů v Libyi plamenně pravil: „Strádání lidí a krveprolití je pobuřující a nepřijatelné. Takové akce porušují mezinárodní normy a každé měřítko prosté slušnosti. Násilí musí přestat.“ Co následovalo je všeobecně známo:

19. března 2011 dopadlo na Libyi 110 (!) amerických střel s plochou dráhou letu - Tomahawk a v rámci bezletové zóny začala letadla NATO bombardovat stovky cílů po celé zemi. Nejednalo se pouze o ryze vojenské cíle, napadána byla také infrastruktura a rezidence prominentů režimu. To vše na ochranu „civilního obyvatelstva“. Že je toto „civilní obyvatelstvo“ ozbrojené, že se jedná o islámské radikály, kteří jsou takřka otevřeně podporováni Francií, Anglií a Katarem, že toto „civilní obyvatelstvo“ ozbrojeně útočí na státní pořádkové síly, to všechno v případě Libye panu Obamovi a dalším západním pacemakerům vůbec nevadilo. Naopak, můžeme konstatovat, že v případě Libye svrhli islámští teroristé režim za přímé vojenské asistence Západu, který jednal v souladu s příslušnou rezolucí Rady bezpečnosti OSN. Neuvěřitelné. V rámci bezletové zóny bylo provedeno 9 700 vzdušných útoků a bilance Západem servisované občanské války bylo přes 30 tis. mrtvých a 50 tis. raněných. Libye se následkem svržením režimu ponořila do krvavé anarchie, ze které nevybředla dodnes. Amerického daňového poplatníka stálo toto dobrodružství 550 mil. USD. V případě členů NATO představovalo jenom nasazení systému AWACS a logistická podpora 43,4 mil. eur, což bude dle mého názoru představovat cca 10% celkového NATO účtu, protože náklady na svržené bomby a vystřelenou municii, náklady na bojový letový provoz, náklady na dodávky zbraní a vybavení teroristům, náklady na námořní část operace apod., nám jaksí zapomněli naši **Pokr. na str.** ☐

PSEUDOFILOZOFICKÁ ÚVAHA NA TÉMA: CO PO NÁS JEDNOU ZA STO LET ZBUDE? Olga Path Štiplová

Když se tak procházím po bleších trzích roku 2014 a vykukují na mě hlavy starých oprýskaných porcelánových panenek, obaly gramodesek, hadry rozličných módních ér, historické kolorované fotografie a československé zdobené nádobí, říkám si: co si za sto let budou po nás kupovat hipsteri dob budoucích?

Podle zkušených vetešníků bude automaticky odpadem všechno to, co pochází ze současné Číny. Nápis „Made in China“ bude pro hodnotu výrobků, kterými je už dnes zahlcen svět, přímo degradující. Konkrétně zrovna u Čechů, kteří doma hojně využívají právě především osvědčenou kombinaci vybavení pro zkrášlování interiéru: Čína – Ikea. Co tedy budou sbírat ti, kteří dneska po bazarech a vetešnictvích „loví“ třeba unikátní formy na velikonoční beránky nebo popsané prvorepublikové pohledy se „spanilomyslnými“ slečnami? Dá se čekat, že za dalších sto let rozkřápe lidstvo omylem nebo v partnerských hádkách, které ještě přijdou, mnoho dalších forem na beránky a nenávratně zneškodní další domy, nábytek a knihy, které by jednou měly velkou estetickou i výpovědní hodnotu.

„Všude bude za sto let moře plastu. Samej plast. To, co vidíme na blešácích my, má ještě nějaké relativně nedávnej punc kvality a dlouhodobosti. Dnešek už je potom do budoucna především spotřební. Nehraje se ani na trvanlivost ani na ohromující design. Důležitý je koupit, zkonsumovat a zahodit. Co tady po nás jednou zbude? Nevím, asi hromada starejch počítačů, káblů a mobilů,“ krčí rameny můj oblíbený vetešník.

Z dobové literatury se tak zřejmě jednou stanou ceněnými sběratelskými artefakty vytištěné printscreeny „zásadních“ facebookových statusů a diskuzí významných oblastních lidiček. Z dnešní i-revoluce to pak budou dochované unikátní kryty na smartphony. A památné předměty? To může být třeba zapalovač, kterým si rozžínal jointy někdejší

ší český zelený průkopník Jiří X. Doležal. A to jsme znovu u těch plastů.

Co tedy můžeme zachovat jako krásu dalším generacím právě my? Budou ještě vůbec po něčem „od nás“ prahnout naši vnuci tak, jako dnešní hipsteri po omšelých kuffřících?

foto: Olga Path

Pokr. ze str. 2 demokraticky zvolení politici sdělit.

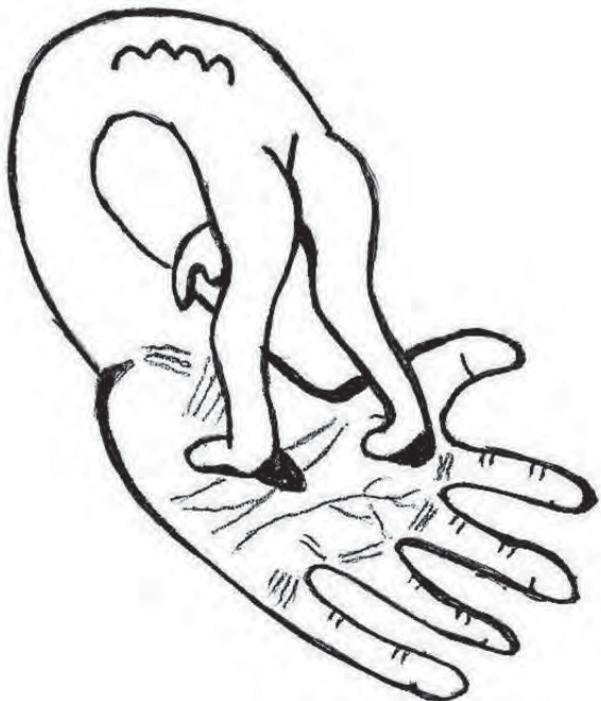
V této souvislosti se těžko ubránit představě, že by Putin nad východní Ukrajinou vyhlásil bezletovou zónu na „ochranu luhanských a slávjanských civilistů“ a spustil na Ukrajině podobnou kampaň jako NATO svého času v Libyi. Pak by možná pánové z Kyjeva, kteří neustále vykřikují, že s nimi Rusko vede otevřenou válku, teprve docenili klid na práci, který jim nyní Západ a vlastně i Rusko dopřává.

2. 5. Dav promajdánovských demokratů (podle proruských radikálů to byly ukrajinští nacionalisti a fotbaloví huligeni) v Oděse, po půldenních krvavých potyčkách s radikálními proruskými aktivisty v ulicích města, zapálil ruský stanový tábor a následně Dům odborů, před kterým se tábor nalézal a do kterého se proruskové po prohře ustředěné v pouliční řežbě stáhli. V budově zahynulo 46 radikálních proruských aktivistů a aktivistek. Částečně v důsledku udušení, částečně v důsledku zoufa-

lých skoků z vyšších podlaží budovy. Západ vyzval všechny ke zdrženlivosti, Kyjev k důkladnému prošetření. Kyjev pozval mezinárodní vyšetřovatele a obvinil místní policejní vedení z nečinnosti. Posléze dočasný kyjevský premiér prohlásil, že se jednalo o ruskou provokaci, což dá rozum, protože bezprostředně po neštěstí bylo 15 mrtvých identifikováno jako ruští občané. Americké ministerstvo zahraničí vyzvalo v reakci na oděskou tragédii Ukrajinu a Rusko, aby „společně nastolili mír, právo a pořádek“. Čímž to

se světové demokratické síly shodly na tom, že se ruským teroristům v Oděse dostalo, čeho zasloužili. Pak už těch 46 mrtvých civilů z Oděsy nikdo zásadněji neřešil.

5. 5. Teroristé ve Slavjansku sestřelili od zahájení protiteroristické operace už čtvrtou kyjevskou helikoptéru Mi 24. Útok na Slavjansku je veden kyjevskou armádou a milicemi dobrovolníků, zvanými Národní garda. Na straně teroristů je 20 mrtvých, kyjevská armáda hlásí 4 mrtvé a 30 zraněných. Kyjevské ministerstvo vnitra zároveň **Pokr. na str. 2**

HODIT SI LANO Kolemjdoucí

Realita:

Je to taková reality(p)šou(k), ten život... jak to uchopit...
Můžeš řešit, nebo nemusíš, ale co je dobrý - mít co nejširší obzory.

Jak?

Paradoxně, nic si nemyslet, hledat bez nároku na honorář - a ze všeho se neposrat.

Ovšem to je těžká věc!

Je k tomu potřeba hodně energie (síly) a to stojí sílu (energií), ale... když už jí máš, vidíš, že je všude a - je zadarmo!
Jedna noha zvedá druhou.

Paradox!?

Problémy, ty existují jenom pokud je potřebuješ (seš pro blémy?)...

Potřebuješ je jenom pokud jsi nepoučitelnej, pokud si hra-

ješ s ďáblem, ďábel je ten kdo má rád chaos...

Můžeš to bejt ty.

Jseš to ty - „většinou“.

Interpretace:

Můžeš si **splést** provaz pověšenej v šeru místnosti s hadem, můžeš strachy umřít - doopravdy, skutečně!

Jako ten vášnivej potápěč, kterýho nabralo hasičský letadlo při nabírání vody z jezera, kterej umřel na infarkt, ne na pád z výšky, když s ním hasili les... je to pech?

Co je to strach, je to nevíra v sebe? Nepoznání světa?

Můžeš se rozčítit tak, že ti z toho jebne.

Můžeš nepoznat sklo a narazit do něj hlavou, když se zadíváš na nový ájfoun za výlohou...

Může tě srazit auto, když se zadíváš do starýho dobrýho ájfounu...

Můžeš řídit, nebo se nechat vés(z)t...

Můžeš to programovat, ale začni u sebe.

Můžeš věci dělat „jen tak“, nebo vědět, co děláš.

Můžeš si ujíždět na radosti, nebo se stát borcem v nasranosti.

Můžeš se hádat o „svojí“ pravdu, nebo o pravdu někoho jiného...

To všechno můžeš, a já ti přeju, abys dostal hodně nafackováno, abys věděl.

Kdo jseš a kam kráčíš.

Ale já se ptám: Může člověk uchopit sám sebe a přenést se na jiné místo?

Řešení: Hřešení.

A víc se směj... víc se měj... víc se mej.

Když lidi vyjížděj z metra a ty si lehneš před eskalátor s bradou rukama podepřenou...

...vypadá to, že metro ty lidi tiskne.

Vysouvají se jako nějaké obrázky dvourozměrné, nebo jako jízdenky z automatu.

Než vyjedou úplně, a nakopou tě do obličeje.

Pokr. ze str. přiznává zranění několika přihlížejících civilistů. To je zajímavý obrat v presentaci válečné reality, protože do této doby byli vesměs všichni zabití a postřelení obyvatelé Východní Ukrajina označováni jako teroristé, či separatisté.

„Řekněme si to otevřeně. Obyvatelé těchto oblastí podporují separatisty, podporují teroristy, což provádění protiteroristické operace významně ztěžuje,“ řekl prozatímní kyjevský prezident Turčynov.

A nezapomněl vyzvednout bojové výkony jednotky Národní gardy, které podle něj tvoří páteř vojenské akce na východě. Tento den byl Turčinov výjimečně upřímný. Přiznal, že je na východní Ukrajině kyjevská armáda v roli okupanta, a že Kyjev spoléhá na žoldnéřské jednotky sestavené Pravým sektorem.

9. 5. Útok kyjevské armády za použití obrněné techniky v centru Mariupolu na policejní stanici obsazenou teroristy. Střety

s protestujícími teroristy, kteří jsou v civilu a mají schované zbraně. Střelba do davu teroristů. 5 teroristů převlečených za civilisty je zabito, 40 postřeleno. Jeden ze zabitých má ruku v sádře. Ten byl vzhledem ke svému Istivě zvolenému převleku pro Kyjev obzvlášť nebezpečný. Při zhlédnutí zveřejněného videa se člověk nemůže ubránit jistému dojmu, že některé záběry okopírovali mariupolští teroristé ze srpnových

událostí roku 68 v Praze. Obrněná technika v ulicích města, obklopená rozličným davem do civilu převlečených teroristů. Ovšem v Praze to byly svého času tanky T 55, dnes v Mariupolu, pouze obrněné pásové transportéry BVP. Nicméně cynické zneužití takové reminiscence si vyžádalo o to ráznější reakci Kyjeva. Podle slov kyjevského ministra vnitra „bylo 20 separatistů usmrceno a čtyři zajati, během operace, je- **Pokr. na str.**

Pokr. ze str. ☒ jímž cílem bylo osvobodit policejní stanici v Mariupolu od teroristů“.

11. 5. Probíhá teroristické referendum v Doněcku a Luhansku. K urnám přišlo tisíce teroristů, a jestli něco vyjádřili, tak to byl především odpor vůči současné vládě v Kyjevě. Kyjev se západem v zádech okamžitě prohlašuje referenda za neplatná a irelevantní. Mluvčí americké diplomacie Jennifer Psakiová prohlásila, že Washington výsledek „těchto nelegálních referend“ neuzná, a hlasování označila za pokus vytvořit „další spory a zmatek“. Tak to má být, protože co je nebo není demokratické říká Američan, nikoliv Rusák. Teroristi jsou dokonce tak drzí, že deklarují účast kolem 70%. Po celou dobu konání referend útočí kyjevská armáda jak v Luhanské, tak Slavjanské oblasti. Marně. Teroristická referenda se uskutečnila.

Mluvčí prozatímního kyjevského prezidenta sděluje, že pokračuje vojenská operace proti ozbrojeným separatistům. „Ve finální fázi je protiteroristická operace v oblasti měst Krasnyj Lyman, Slavjansk a Kramatorsk,“ uvedl. Zároveň se pochlubil, že během operace bylo zlikvidováno „mnoho separatistů“, kolik zapomněl dodat.

Heslo „Finální fáze protiteroristické operace“ uslyšíme od kyjevských představitelů ještě víckrát.

19. 5. Došlo v centru Prahy k ozbrojenému přepadení luxusní prodejny hodinek pro snoby typu Jiří Korn. Stalo se tak za bílého dne v ulici Pařížská, tři rusky hovořící ozbrojenci dorazili taxislužbou AAA, vtrhli do obchodu, prodávачi dali pár facek, rozbili vitrínu s hodinkami, vytáhli

igelitku, naházeli do ní nespécifikovaný počet kusů, vypadli z obchodu, skočili na taxík, který na ně celou dobu čekal, odjeli. Škoda činí cca 1,5 mil. korun, prodávач skončil na ledovani na Bulovce, je mimo ohrožení života, musel zůstat přes noc na pozorování. Účtováno nemocnicí na VZP cca 80 tis. korun.

23. 5. Tři měsíce po Majdanu se prapor Donbass sestavený z dobrovolníků, povolaných Pravým sektorem ku obraně matky vlasti na východ od Donu, dostal ve vesnické díře, 30 km jihozápadně od města Kramatorsk, do silné palby ručních zbraní proruských teroristů. Palba je vedená z několika vektorů, včetně jednoho vektoru v týlu praporu. Prapor Donbass je obklíčen, rozštěpen a během 2 hodin zmasakrován takovým způsobem, že 50 % mužů hlásí střelné zranění, raněné se nedaří evakuovat z bojiště, neboť ústupová komunikace je také pod palbou, menší jednotka ztrácí kontakt se zbytkem praporu, ocitá se v křížové palbě, stahuje se do místní kavárny. Této jednotce rychle dojde munice, baterie do GPS mobilu je vybitá, odmlčí se. Přicházejí Rusové. Dějiny se opakují. Z jednotek Národní gardy se tak, jako před 72 lety z divizí SS, neberou zajatci. Velitel Donbassu žadoní o vyjednávání, marně, Rusové už skončili.

Odpoledne povídal pan zastupující prezident opět něco o tom, že byla započata „Finální fáze protiteroristické operace“. Že tím měl na mysli částečnou likvidaci praporu Donbass ze strany Rusů neupřesnil. My už to nyní víme.

25. 5. Byl novým prezidentem Ukrajiny zvolen miliardář Poroščenko. Vol-

by byly Západem ještě před vyhlášením výsledků uznány jako legální, demokratické a regulérní. To, že na východní Ukrajině zuří občanská válka, díky které se v mnoha městech nevolilo, není zjevně žádná překážka. Nový prezident miliardář se okamžitě nechal slyšet, že protiteroristická akce na východní Ukrajině nejen že bude pokračovat, ale její průběh může konečně nabýt té správné intenzity. Pokud někdo před volbami spojoval Poroščenka s vyhlídkami na rychlý mír, dozvěděl se právě, že žádný mír v dohledné době nepřichází v úvahu.

28. 5. Se rozhořely další boje v Luhansku. Teroristi napadli blíže nespécifikovanou jednotku dobrovolníků z Národní gardy. Zdá se, že hlavní břemeno vedení protiteroristické akce převzala Národní garda sestavená Pravým prostorem. Bojuje se i o sídlo ukrajinské zpravodajské služby v centru města.

Teroristi propustili skupinu pozorovatelů OBSE, kterou na několik hodin drželi pod zámkem. Členům mise OBSE se tak dostalo další hodnotné zkušenosti o tom, jaké panují na východě od Donu poměry. Nelze nedodat, že OBSE takřka okamžitě potvrdila

platnost prezidentských voleb, v čemž jí zajatí členové mise nemohli být samozřejmě také žádnou překážkou.

Nový prezident - miliardář Poroščenko se v rozhovoru pro WP dovolává americké vojenské pomoci, zároveň zkritizoval účinnost sankcí proti Rusku. Jinými slovy se Poroščenko domáhá přímé vojenské asistence, neřkuli zásahu, protože alibistické sankce jsou mu ve válce na východní Ukrajině k ničemu.

29. 5. Poroščenko projevil přání být inaugurován v Doněcku. Asi proto, že právě v Doněcku proběhl v bezprostřední reakci na prezidentskou volbu masivní útok teroristů na tamní mezinárodní letiště. Koneckonců právě z Doněcka musel před několika dny prchnout do Kyjeva jiný miliardář, údajně nejbohatší muž Ukrajiny známý mafián a filantrop Rinat Achmetov, po té co se neúspěšně pokusil o dělnickou revoltu proti teroristům. Oba miliardáři si zjevně uvědomují, že kyjevský Majdan je uživit nedokáže. Ukrajinská armáda zahájila další ofenzivu proti teroristům v oblasti měst Slavjansk a Kramatorsk. Teroristé tvrdí, že Slavjansk je odstřelován z raketometů Grad a zároveň **Pokr. na str.** ☒

Pokr. ze str. 2 hlásí sestřelení dvou kyjevských vrtulníků. Armáda to naopak popírá s tím, že vzájemný boj vedou znepřátelené frakce teroristů. Prozatímní prezident Turčinov ovšem musí

během jednoho dvou týdnů“ říká majdanovský premiér Jaceňuk. A k tomu nelze než dodat, že Rusko bylo ve hře před Majdanem a bude i po něm. To, že tento elementární fakt majdanští na-

kou technikou a nízko letícími cíli. Jsou jistě šokováni výdaji na protiteroristickou akci, o kterých se samozřejmě nikde nepíše, na které se nikdo neptá, ale které tady jsou, a nikoliv v řádech drobných, a každým dalším dnem toho nesmyslného boje se nekompromisně navyšují. A v neposlední řadě jsou jistě vůdcové z Majdanu šokováni dosavadními ztrátami a to nejen lidskými, ale i ztrátami vojenské techniky. Počet sestřelených vrtulníků od začátku odhaduji podle zpráv v tisku na minimálně 10 strojů, v případě obrněné techniky odhaduji dosavadní ztráty kyjevské armády na 30 strojů zničených či ukořistěných teroristy. Počet padlých na straně kyjevské armády se podle oficiálních sdělení pohybuje okolo 50 lidí, skutečnost se bude blížit k 100, počet raněných odhaduji minimálně na 500 lidí. Počet padlých a raněných teroristů bude obdobný jako na kyjevské straně. Žádná průběžná bilance ztrát není samozřejmě nikým zveřejňována. Pánové z Majdanu si možná až dnes konečně uvědomili, že vedou skutečnou válku.

29. 5. Odpoledne teroristé útočí na jednotku Národní gardy umístěnou v obci Oleksandrovsk, což znamená, že boje se opět rozhořely i v Luhanské oblasti. Jednotka gardy je obklíčena v obytném objektu a bojuje o přežití. Teroristé zásahem z granátometu ničí její muniční sklad, který v obrovském výbuchu exploduje. Další informace už nejsou v následujících dnech k dispozici.

Útoky teroristů probíhají i v charkovské oblasti.

V Doněcku je město pod kontrolou teroristů, kteří během minulých dnů přisunuli posily. V městě vládne

anarchie. Čokoládovny čerstvého prezidenta – miliardáře byly vykradeny. Kyjev má v Doněcku zřejmě pod kontrolou pouze mezinárodní letiště, které bylo v pondělí vybombardováno a rozstříleno kyjevským letectvem při útoku proti teroristům okupujícím letiště.

Východní Ukrajina se noří do další noci páchnoucí po spálenině a krvi. Válka se dnes rozhořela jako oheň po přilítí oleje.

29. 5. Podle britské studie Královského ústavu pro obranná studia byly války v Iráku a Afghánistánu strategickým omylem, který vyšel občanů Británie na 29 miliard liber. Obě mise nejenže nesplnily očekávání, ale z dlouhodobého hlediska naopak zhoršily situaci v daných lokalitách. Toto zhoršení je patrné především v nástupu džihádistů v Iráku a Sýrii. V Iráku po osvobození zahynulo cca 100 tis. lidí a způsobilo exodus 2 mil. dalších. V Afghánistánu došlo v důsledku okupace „pouze“ k celkovému nárůstu násilí a znásobení produkce opia.

3. 6. Teroristi druhým dnem obléhají kyjevské pohraničníky v Luhansku, teroristi zničili 4 obrněné vozidla kyjevské armády poblíž Slavjansku, tamtéž teroristé napadli konvoj kyjevské armády a způsobili ztráty 1 mrtvého a 13 zraněných, teroristé hlásí sestřelení letounu Su-25 a helikoptéry v Doněcku. UNICEF hlásí, že si za poslední 3 týdny boje na východní Ukrajině vyžádaly 9 zraněných dětí, nejmladší je čtyřletý chlapec, kterého zasáhla na ulici střepina.

Obama v Polsku se stíhacíkou F 16 za zády říká: „Bezpečnost Evropy byla základním kamenem naší bezpečnosti a je posvátná.“ Zároveň deklaruje, že zažádal kongres o 1 mld. USD **Pokr. na str. 2**

posléze ve světle nových, katastrofálních informací popřít to, co před hodinou prohlásil velitel protiteroristické akce a přiznává sestřelení kyjevské Mi-8 s čtrnácti lidmi na palubě včetně jednoho generála. Jestli posádka helikoptéry s generálem přešla před svým sestřelením k nějaké teroristické frakci nám pan zastupující prezident zapomněl sdělit. Ovšem skutečnost je taková, že před Slavjanskem se urputně bojuje. Také se zdá, že každá lež vyprodukovaná kyjevským vedením je následně náležitě odměněna nějakým teroristickým bojovým úspěchem.

„Je tu skutečná válka, tak mohutnou palbu jsme od začátku krize ve Slavjansku neslyšeli,“ objevuje se na twitterovém účtu Svobodnyj Slavjansk.

Boje probíhají i v centru Doněcka, kde se intenzivně válčí už od pondělní bitvy o tamní mezinárodní letiště.

„Pokud by ze hry vypadlo Rusko, vyřešili bychom situaci na východě Ukrajiny

cionální demokraté nechtějí neustále brát v potaz, není až tak dalece problémem Ruska, nýbrž právě pana premiéra a jemu podobných. Nicméně stěžejní zodpovědnost v této do nebe bijící ignoranci, která dovedla Ukrajinu až do inferna regulérní občanské války, vidím v pokrytecké úloze demokratického Západu, jakožto vrchního našeptávače a sponzora majdanských revolucionářů.

Pan premiér, pan úřadující prezident i pan nový prezident miliardář jsou patrně šokováni naprosto brutálním průběhem války, kterou na východě vedou. Jsou jistě šokováni i tím, že se po 6 týdnech bojů nikam nepohnuli, zatím nedobyli ani jedno teroristické město, ba co víc nechytili ani jednoho zajatce, kterého by mohli označit za příslušníka ruských specnas. Jsou jistě šokováni i naprosto bezskrupulozním vedením boje ze strany teroristů, kteří neváhají nasadit moderní ruskou výzbroj a výstroj, kteří si poradí i s kyjevskou těž-

REALITA

JE VŠE CO JE URČENO
K ZMIZENÍ, K ROZPADU,
K ZHYNUTÍ....

POKUD MI STOJÍŠ V OČÍCH, JE VNÍMÁNÍ REALITY VÝBORNÉ, PŘÍJEMNÉ, OČI JSOU NAHRÁZENY TVÝMI KOTNÍČKY. LEŽÍM HLAVOU NA ZEMI, JAZYK VYSTUPUJE Z OBLIČEJE A OLIZUJE CHLADNOU ZMRZLINU TVÉHO TĚLA. V BUDOVÁCH VE MĚSTĚ SE LIDÉ ZABÝVAJÍ PSANÍM KNIH, PSANÍM PŘÍBĚHŮ. DŘÍVE BYLY PŘÍBĚHY VYPRÁVENY, JEŠTĚ PŘED TÍM, NEŽ BYLY VYPRÁVĚNY BYLY PŘÍBĚHY ŽITÝ, ŽITÍM PŘÍBĚHŮ S TVEJMA NOHAMA VRAŽE- NEJMA DO OČNÍCH DŮLKŮ UŽ SE NIKDO NECHCE ZABEJVAT, LIDI UŽ SI RADĚJI NEUSTÁLE VYMEJŠLEJ BEZPEČNÝ NESMYSLY A TISKNOU JE NA PAPÍR S BLAŽENÝM POCITEM, ŽE SE TO TÝKÁ NĚKOHU JINÉHO. SPISOVATELÉ JSOU MAGOŘI.

DAVID CAJTHAML

Pokr. ze str. ☒ na navýšení vojenské přítomnosti USA v Evropě.

Není známo, jestli rusky hovořící lupiči 19. května v Pařížské ulici vykřikli ono válečně-loupežnické „Davaj časy!“, ovšem pokud tak neučinili oni, činím tak já nyní a křičím: „Davaj časy Putine, Obamo, Poroščen-

ko, Jaceňuku, Ponomarjanove, Merkelová, Holande a další kašpaři! Navalte své hodinky vy pokrytecké, prohané svině! Navalte své luxusní hodinky a dejte je dětem zabitých otců a matek, o kterých jednou říkáte, že jsou to teroristi, jednou zase že jsou to civilisti, podle toho, jak je vám

to vy svině zrovna vhod. Vysvlékněte své snobské obleky, zujte si vyleštěné boty, odevzdejte svá reprezentativní auta, pohodlné byty a okázalé domy, vezměte se za ruce a odtahněte do hlubokých lesů, lhostejno jestli Sibiřských či Amazonských. Každý mírový člověk si odplivne při

sledování vašeho pimprlového divadla, kde hopsáte a kvičíte, gestikulujete a kážete, lízáte si zadky a bečíte v režii několika obchodníků, výrobců zbraní a benzínu. Míroví lidé nepotřebují neustále do kola platit krví a potem za vaši morální prázdnotu.

Davaj časy vojna...

Následuje další příspěvek. Pokud by jste měli pocit, že autor mluví přímo k Vám, je to přesně tak. Vybral jsem z jeho deníku, který v minulých letech publikoval v Knize xichtů a který brzy vyjde knižně v nakladatelství Sputnik, zatím tedy taková malá ochutnávka. LPF

PAVOUKŮM SE U MĚ DAŘÍ František Růžička

1. 9. 2011

V Lidovkách to bylo moc fajn... naskákali jsme tam ze Svobodného slova v dubnu 1990, kdy přešly Lidovky na deník, že jo. „Starej“ pan Ruml byl bezva pán, takovej noblesní... a i když taky někdy něco zblbnul, nic se nedělo. Jirka Hanák mi dycky říkal: „Františku, my sme si tě sem nevzali jen tak na vozdobu - napiš taky někdy něco, jo?“ Já: „No tak jo, někdy napíšu...“ A jednou teda namatlal jsem Poslední slovo, jo, jdu naproti do bufáče U Klasu, kde jsme se slušně namatlati s elévka-

ma pivem, vrátím se a mý Poslední slovo leží na mym stole. No, asi text Jirka nechce, říkám si a hodím ho do Opletalky z vokna. Ve dveřích Jirka Hanák, kterýho si teda někdy pletli s mou sekretářkou :) (esi víte, jak vypadá, miláček můj). „Kde mám to tvý poslední slovo? Je to super, akorát trošku zkrátit!“ Já vymajz, venku na chodníku už si to ňáká bába četla. Já zařval: „To je mý poslední slovo!“, vyrval jí z pakeč a druhej den vyšlo... :)

V Reflexu mě přijímal Hájek, ze kterýho se teď teda vyklubal pěkněj kokot. No co. Já tam šel za Mildou Tesařem, Tomem Motlem, Klímou, to ešte byl fajn, no a Hájek říká: „Kolik chceš vejplatu?“...

„No, kdo tady má nejvíc?“

„Bajgar, šest tisíc plus honoráře.“

„Tak to chci taky!“

„Ne, tobě dám 5 tisíc!“

Jenže já si fixkou pře-

psal pětku na šestku a bral poctivě rok šest litrů. Pak se platy měnily na fixní, já u Hájka, jo, a von povídá:

„No, ty máš těch 5 tisíc!“

„Ne ne, neurážej, já mám šest, já si to přepsal fixkou na šestku, já ti říkal, ze chci 6!“

„Ach, ty katastrofální člověče,“ řekl jen Hájek.

Jednou jsem chtěl vyjet někam na reportáž a říkám to Hájkovi, von ruku na dveřích svýho kanclu, jo... no a najednou, mrknu, von čumí do blba, vůbec mě neposlouchá, debil! Tak jsem ho vzal za vovar a zakous se mu do krku...ze zoufalství, to nebyla agrese, ne, ne, ne, ne, ne! Druhej den Hájek s decentním šátečkem na krku... slušel mu! :)

V Nově Na vlastní voči, jo, ja tam byl první den, kolem v tom zasranym njusrumu, nevím, kterej debil to sem z tý Ameriky přenes, že jo, jde chlápek v supr saku. A mně řekli, že si musím pravě takový koupit, aby na obrazovce tzv. neinterferovalo. Mu říkám: „Čau, hele, kdes koupil to sako?“ Von nic. „Neumíš mluvit, nebo co?“ Ustoupil. Mně se zatmělo před vočima, vzal jsem ho za klopu a natrh mu ji, jen to křuplo, von špitnul: „Oděvy Blažek“ a dal se na rychlý poněkud ústup. V njusrumu všichni čuměli, jedna holka mi povídá: „Ty vole, tys natrh sako

obchodnímu řediteli Novy Koukalovi!“... No nic... za pár dní stříháme mou první reportáž, kolem střížny skáče Vladimír Železný jak pumlič do svýho Volejte řediteli... Vyřáším teda ze strižny, zastavím ho a zvolám: „Pane Železný, já se menuju František Růžička a už tři dny tady pracuju!“

„Rád vás tady vidím,“ povídá.

„Ja tebe taky, ty piňdo!“ vykřikl jsem radostně a praštil ho do zad, až jsem mu přehodil pravou lopatku na levou... Jo, se šéfama to musíte umět, jinak pokoj nedaj a budou po vás chtít jen ňáký výkony, výkony, výkony... A na to sere pes, že jo, hlavně aby to napsaný nebo natočený k něčemu bylo, jsme přece lidi, který uvažujou, a sami, no ne? :)

9. 9. 2011

Nahodím mikinu černou s kapucí, mám jich hafo, ale tadle moje nejvoblíbenější, je ta votrhaná, a než začnu malovat, projdu se Žižkovem, budu si povídat s lidma, některý pozdravím, možná poklabosim v Království, nakrmím tam rybičky, dam tam jedno dvě pivka, a taky navštívím možná teda, esi v sobě najdu tu sílu, pacoše v LDN, kde jsem pracoval... jasný, ty mý už uměli, ale dycky je tam ob- sazeno a po voběde takovej ten šilenej **Pokr. na str.** ☒

Pokr. ze str. 10 klid, jsou rádi, když tam přijdu a kecam něco a tak... jim řeknu třeba ňákou srandu ...nebo cokoliv, aby to mělo smysl, že jo. :)

20. 9. 2011

Přes všechny kokoty, který jsme si sami zvolili, haha, hnusný nemoci, kterých je pořád dost, bezmoci a lhospějných a zlých lidí, je svět stejně krásný místo, ze kterého už necuknu... :) třikrát jsem se pokusil se zabít ...jo, jo... :)

6. 4. 2012

Já teda především jo, se teda slušně namatlat, tancoval si svý zamilovaný reggae, prohodil pár opileckejch vět s Ester Kočičkovou, která mi je milá dost, jsme kecali hlavně vo její ségře z Klatov, no. Seděli jsme v malinkatym „podniku“ U zavěšenýho kafe tady u nás na Žizkově na Seifertce, čepujou Ježka jednáctku, jen doporučuju! :)

21. 4. 2012

Na skok doma, halt přesouvání, to je mý (z babiččiny strany italská krev, jak si namlouvala celá rodina, ale může bejt jiná, hehe, ale to by nevadilo :). Jen jsem mrknul na tývny na tu demonstračku a byt me serou všichni „nahore“ fest, musím říct, ze tolik teplákových souprav jsem neviděl ani v největší český tržnici Dragon v Chebu, do prdele, by se odboráři mohli aspoň do tý Prahy voháknout, ne? :) ...tak čau, na druhý koleji směr...(severní část! :)) můj vlak připraven k odjezdu. Heslo: „aviváž“, já totiž fakt nevěděl, tak eště před rokem, co to je, nekecam... :) Tak abych si sobecky připomněl. Jo, a byt chodim čistý a vyspra-

vený, nežehlím. Nikdy jsem to nedělal, je mi to ňáký podezřelý (? :) ...se mějte krásně, já těším se již na pondělí ke svému psychiatrovi, to zas bude jízda! :) P.S. jo a nesnáším mobily a neumim poslat esemesku... smutný...

3. 5. 2012

Kámoška má po těžký operaci, mám ji plnou hlavu apod., ale vypadá dobře... (stav teda) ...si říkam zbaběle někdy, škoda, že nejsem věřící... za vzácný lidi by se měl (moh) dneska člověk modlit... si říkam, jaký mám štěstí na lidi...

25. 9. 2012

Pavoukům se u mě daří (co já jich doma mám... bych moh štěstí rozdávat...!). Ne, ne, žádný vymetání rohů... jo, a máme rádi lidi, který se nepřezouvaj. Novej k nám domů hlasy z ulice.

2013 chybí záznamy

2. 2. 2014

Často si říkam, za kolik toho v člověku může diagnóza a co je jeho povaha, ale to se netýká jen blázince v Bohnicích, že jo. :)

„Umíš ňákou řeč?“ ptám se paranoika Zdeňka od nás z pokoje.

„Na co? Všude na světě jsou samošky!“

Severin říká, že jsem se tou ztrátou nohy vykoupil, stoupne si nad mou postel tady a zpívá mi rap, máchá levou rukou do taktu, že jo:

FRANTIŠEK RŮŽIČKA
Z ŽIŽKOVSKÝHO DOMU
z okna si skočil sám
pár tejdnu je tomu

nohu mu ufkli
je z něj zase hráč
S PROTÉZOU klope tu
nejni žádnej sráč :)

...a na chvíli aspoň zapomene na volání svých předků od Baltu. :)

7. 2. 2014

Velká touha po lásce a pohazení se mnou uprostřed lidí zmítá... když je z vás cejtit neštěstí, skoro každěj se od vás odvrátí...

11. 2. 2014

Slepu Aničku ráno odvezli do Brna a volala na mě „Na viděnou!“ Měla velký černý brejle a k tomu černé nehty, vypadala jako z adamovic familie, mám ji rád :) ...včera mě přijala vedoucí lékařka našeho pavilonu, červené plamínky ve vlasech, že jo, no a že prej její sestra také píše a že má pochopení, že si mé příspěvky taky čte, jenže, aby z toho nevanulo, že psychiatrie je hrozba... jí říkam, jen lidi jsou velká hrozba a všude.

14. 2. 2014

Nový náš David překvapil ranním úsudkem: „Za všechno na světě můžou Manet a Monet, kteří uzavřeli registrované partnerství a měli syna Mikelandžela, kterej vymaloval Sixtinskou kapli svým žaludem...“ ? :)

16. 2. 2014

Mou levou nohu od kolene dolu zhotovil, lépe vytvořil, protetik pan Dolejš ze Všeobecný nemocnice, myslím machr teda, že jo, no a je docela těžká teda... stála sedmdesát litru! :) ...Dášu přivezli dneska ráno, zvonila na zvonky na jejich sídlišti, skákala a i u oběda zpívala Pod tou skálou, co proud řeky a tak, výskala u oběda a zpívala Krásné je žít. A ona na mě, že dřív se tomu říkalo legrace, dneska je to mánie, to se na to vyseru! :)

17. 2. 2014

Robovi je třicet a je z Chebu, kde jsem kdysi hrál za Lokotku Cheb házenou, že jo. Nakreslil mě teda. Když mi bylo patnáct a střílel jsem jako spojka góly! :) ...trvalo mu to dva dny a výkresu si moc vážím, ale když jsem neměl ještě u sebe sešit, popsal jsem ho, pardon, Robe! :)

18. 2. 2014

Máme nového kolegu, že jo, těžká váha, přišla za ním maminka taky těžká váha, a oba maj stejný tetování! Luboš má vytetovanou na zápěstí velkou rybu a jeho maminka také... a maminka právě vybaluje vařená vejce, je jich uz třicet jako ve filmu Frajer Luke s Paulem Newmannem, a teď se do nich dali a jedí a jedí... :)

19. 2. 2014

Kdyby jste přišli na centrální terapii, asi byste se divili, že tam sedí dáma jen v podprsence a kalhotkách a stříhá molitan, že jo, to je veselá Dáša se jí říká, ona na sobě nesnese žádný šaty, že jo, ale potřebuje mít v pracovní knížce ňáký body, jo, no a mě inspirovala teda a když me bolela protéza moc, tak **Pokr. na str. 12**

ČÍ JSOU TO DĚJINY?

Adam Borzič

Viděl jsem Mussoliniho v peleríně, tančil a z jeho volánů prýštilo růžové rybí světlo. Udiven leskem jeho homole chtěl jsem vykřiknout: „Čí jsou tyhle dějiny?“ ale cosi jako černá ruka přebývající ve strmých skalách mě zadrželo a já zůstal sám v oboře tiché jako kruh. Co jsem věděl se rozplynulo. Přimražený k podlaze (nebo to byl tmavý mech) pozoroval jsem spirálu tance, lebku v záplavě pastelových tónů, kyvadlo vesmírného zániku.

Když jsem zavřel oči, můj přítel Jakub byl Vesuv. Říkali jsme mu společně Slovo, ale nebylo pochyb, že omyje Pompeje, broskvové ranní zdi skropí rudou šedí, oba jsme totiž věděli, že muž u protějšího stolu chce též jedním tahem pera shodit slunce z oběžné dráhy a pláče pro ten neúplný zločin, sopka je jen předehra nikdy neukožené chvíle. Tak jsme skočili.

A vynořili se v sametové díře, do které padal ze záhrobí oslnivý hlas Aleistra Crowleyho. Ve smyčce utažené zdatným technařem brousil egyptským broukům tykadla, kupodivu z toho byla kupa skleněných vší a můj přítel vzal motorovou pilu a nařezal tolik růží, kolik se do nás vešlo, až praskla smyčka a černý mág se rozplakal.

Tehdy jsme poznali. A vrazili těm zpitvořeným dějinám do zad nůž.

Pokr. ze str. 11 jsem si ji sundal, Dáša na mě chvíli čuměla, pak na mou koláž Moře ryb, že jo, a pak povídá: „Ty nůžky vůbec nestříhaj, do prdele“. Zvedla ke mně namalovaný voko a říká: „Taky nesneseš na sobě nohu...?“

Pěťa říká, že mu je třia- devadesát, věří, že jeho noční stolec je lednička a vydrží mu tam jídlo, jež si tady schra- ňuje na horší časy, preziden- ta by vzal, protože by měl hodně elektroniky, kterou by mohl klidně rozmlátit. Kdyby mu chtěl někdo ublížit, zabil bych ho.

Právě jsme dojezdili závo- dy po přízemku našeho pavil- onu, vyhrává Severin za 56 vteřin okruh celý! :)

23. 2. 2014

Společenská místnost našeho pavilonu... zleva pan

R., který vydává jen skřeky a čeká už v pyžamu a ústav- ním županu na odjezd do Terezína, pan Z., který měl největší vší, ale je hodný, a pan V., který stále pláče a z jednoho dolního zubu vysílá signály na olympiádu... V blázinci dnes rozkvetlo 675 453 sedmikrásek, roz- vilo se 451 607 pupenců a zamilovalo 11,6 lidí...

24. 2. 2013

„Třináct let se dívám na televizi a třináct let mám po- cit, že je něco špatně,“ řekl mi paranoidní schizofrenik Luboš....

27. 2. 2013

Pro Sylvu a báru :)

vrány v bílých martenskách naskákaly do pokoje neřekl jsem ani kách

a ta první byla moje těžkou botu bílou svlékla na mě lehla, sedla, klekla nelekla se mýho těla krákla plivla odletěla...

1. 3. 2014

Rozprostřel jsem své sny pod tvé nohy, Severine, věřím, že jednou vstaneš a budeš se mnou po Karlově mostě našla- povat lehce....

Tak si představte, jo, co se mi krásného stalo: šíleně bolela mě noha, lépe pahýl v protéze, že jo, ale dal jsem si do protézy mo- litanovou kočičku, kterou zho- tovil jsem na centrální terapii, a bolestem je konec! Nemůžu se nabažiti chůze... je to krá- sa....

2. 3. 2014

A pane Růžička, nepřipadá vám někdy nenormální, že jste homosexuál? ptal se mě primář Adonis z eldéenky na Vino- hradech, sčesával si řídké vlasy malým hřebínkem ke mne do lůžka, že jo, mu říkam: „Teda a víte, že někdy jo?“ ...zí- tra poprvé po roce a třech měsících vyrazím ven z blázince s protézou a jsem zvědavý, zda to všechno zvládnu a zda kokain, marihua- na i mé knížky nejmilejší jsou na svém místě...

15. 3. 2014

V dílně na centrální te- rapii šijeme si šaty černé z vraního peří nasbíraného v areálu, na pera navlékáme ze- lené a červené korálky, v šatech těch vzlétáme nad blázinec, poletíme... a žádnej doktor nás nesmí sestřelit! :)

23. 3. 2014

Pro někoho málo, pro ně- koho moc... po roce stráve- ným po nemocnicích, hlavně teda blázincích, že jo, jsem spal na dnešek teda doma a chodím už bez berlí, jen s protézou! :)

REALITA JAKO JEJÍ INTERPRETACE

Ludvík Toman

Realita je všechno, co není zprostředkováno naší přímou zkušeností.

Realita je všechno, o čem jsme líní přemýšlet.

Realita je též všechno, když nechceme změnit okol- nosti našeho bytí – anebo se na takových zmé- nách alespoň jakkoli závažněji podílet.

S takovou- to realitou (popřípadě s tímto je- jím dru- hem po- jetí nebo projevů) se setká- vání zce- la běžně ve svém společen- ském okolí širším i bez- prostředním, každý všed- ní den, jakož i o nedělích i ve dnech státních svát- ků, není mi známa jedi- ná zdejší výjimka.

Základní podmínkou, ja- kož i povšimnutelným zna- kem (čili kriminalisticky ře- čeno markantem), takovéto reality je neúčastnost, popří- padě existenciální nezájem zejména intelektuálního dru- hu. Neboť jsou takoví, kteří bez mrknutí oka jsou schopni z hořícího auta zachránit psa, a nazítí v naprosto stejně netečném emočním stavu odsoudit, popřípadě z růz- ných účelů neodsoudit, na 15 let vězeňského trestu člove- ka.

Realita je pak situace, v níž nic s ničím nesouvisí, co- koli s jiným, a pokud ano, tak jen účelově nakrátko.

Realita je stav, z něhož vyloučen je zájem jako by- tostné zaujetí, popřípadě

jen pozornost delší, nežli je částka (popřípadě cena) souvisejícího žoldu například z námezdní práce, nebo vstupného.

Realita je stav, v němž se slovy (pokud jsou vůbec pou- žívána nebo jako užívaná tak- to vůbec vědomě vnímána) je pohybováno ve stavu jakési jen jejich věcnosti, pro cíl pouhého jen prakti- cistního účelu.

Realita ne- stojí o zázra- ky.

Realita je zrovna to, co na- příklad odmítl jednou v ě t o u již Josef Váchal h n e d v úvodu jeho kve- žíznivého Krvavého r o m á n u , když se letmo zmínil o sportu a kinematografu (čili pouhé odvádějíci zábavnosti) jako důvodech k zesurování davu. Ihned příští válka mu dala za pravdu...

Realitou je již v samém implicitním záměru šílená velkovýstava díla Bohuslava Reynka, obdobně jako nezá- jem davů jejich návštěvníků a velebitelů o příští prázdninovou výstavenku ke cti jednoholetého C. K. dobrovol- níka Ludwiga Wittgensteina ve slovácké vsi Nedakonice (bude od 28. 7. do 8. 8. 2014 v Čekárně nádraží v Nedako- nicích u Uherského hradíště).

Všechno, co je nám zpro- středkováváno naší přímou uvědomovanou si zkušeností, nazývá se svět. Svět je všechno, o čem nejsme líní přemýšlet. Co však znamená ono přemýšlet, jež je jako slovo

pro naše bytí způsobem sapi- ens zásadní?

„Svět je souhrn faktů, ni- koli souhrn věcí“, řečeno tak- to již bylo oním C. K. jedno- ročákem, který tenkrát oněmi Nedakonicemi letmo projel 8. srpna 1914 uvnitř které- hosi z vlakových vojenských transportů. Proto ať poselství jeho věty 1.1, bytí skrze jen slova a alespoň nemnohými, i nadále drženo jest.

Realita je tedy stav, v němž nemůže být baseball považován za masmédiu či kukuřičná kaše značky Mišut- ka za individuálně verbálně oprávněně vedený způsob života.

Realitu lze snadno sfouk- nout jednou ranou z mau- seru do týla – i bez lidí však bude lidský svět trvat ještě nejméně 4 miliardy let.

TO JE ZAPEKLITÁ

OTÁZKA

Michal Ježek

Do špeluněk chodím rád, rád sedávám sám a poslouchám. Hospoda je jako ži- vot: ze sraček občas vyroste leknín. Takhle jsem třeba vyslechl, jak si povídal prof. Botanika s jiným asi taky bo- tanickým specialistou s odu- lým notorickým nosem. A ten se ho myslím ptal: „Jak a proč příroda zařizuje tak divukrás- né zbarvení květin?“

Vo tom ten prof. Bota- nika věděl, že: „Za zbarvení květin odpovídají různé druhy chemických látek, kterým se říká barviva. Třeba beta-ka- roten vytváří oranžově-žlutý kořen mrkve. Jejich umístění má pro rostlinu velký význam – barviva jim pomáhají pře- žít, a tak dále. Například ta, která jsou v pokožce listů, působí jako filtry nadměr- ného slunečního záření, ale je to i o mechanismech, které zajišťují odolnost rostlin pro- ti mrazu a suchu.“

No prostě jsem z jejich konverzace v tom čmou-

BĚLUŠKA

Pavel Kafka

Prásk, a mám kulku v hlavě. Je pro vás důležité jestli jsem muž nebo žena? Jedno vím jistě, třicet let se nám neukáže otec a teď tohle. Kdyby se byl dostavil do činoherního klu- bu, byly by mi tři roky, setkali bychom se poprvé s Liborem Fárou. Schůzka byla sjednána na dnešek. Směl se dozvě- dět o nenarozeném dítěti a chtěl mi o sobě něco prozradit. Prozradit mi o slavném géniu Národního divadla Sklenářo- vé Malé. Je to má krev. Já sám si dnešní divadlo nedovedu představit bez jména Běla Kafková.

Resumé je, že se dostáváme do siločar divadelního dění a dráhy života kříží osudy umělců i diváků, jimž není lhostej- ný osud té dcery.

Dostáváme se do světa tříčlenné rodiny, která se marně snaží vypátrat původ svých problémů.

Já jsem sice malá, ale nikdo si ze mě střílet nebude. Já jsem ten náboj! Jsem ta Malá. Běla Kafková. Já být u Li Pa, který vydává tyhle noviny, nebyla bych nešťastné dítě. Ne- nech se mnou inspirovat vlastně k světu zády. Ve věku tří let jsem vlastní spisovatelka, fotografka, filmová amatérka, malířka, herečka, performerka, animátorka a stále přibírám. Nechávám se fotit v náručí panenské přírody, kde fotívá svou rodinu pan Jindřich Přibík.

Na Tvůj příchod jsem se jako sochař připravoval už pět let před tím, než si se narodila. Vždy jsem pocítoval toto poslání jako boží vnučnutí a chtěl jsem jsem zvítězit. Stát se největším sochařem na světě. Věděl jsem jistě, že jsme k tomu předurčení, Ty a já. Na cestě však byly mnohé nástra- hy a někdy nastávaly zdrcující pochyby. Nemohl jsem touto cestou přijít k velkému bohatství, ani jsem nezačal úspěšně podnikat, tak jako např. David ani jako Tvá babička. Vždy když jsem vytvořil nějakou velikou sochu, doklad Tvé exis- tence, záhy jsem o ni přišel při nějakém neštěstí. Tak, jako se zřítíl patnáctimetrový Zlatý vlásek, přišel jsem i o Obří em- brio. Adam uhořel jako Jan Palach z Tvého Kosmického pla- vidla zbyl jen popel. A když jsem stvořil z Princezny Anděla, který bedlivě strážil Tvůj návrat k oběma rodičům, vysadili jsme ho právě v pohádkovém království, aby dohlížel než celá Země bude opravena.

du mezi utopenci slyšel, že funkce barviv je prej moc za- peklitá otázka. Proč to příro- da asi urobila?

Prof. Botanika: „To klade- te přírodě do rukou něco, co zavání kauzalitou. Za druhé, ta otázka je tak trochu an- tropomorfizující, nezdá se Vám? Je divukrásné zbar- vení květin opravdu jen pro rostliny samé nebo pro jejich konzumenty? Třeba krávu a jiné býložravce nebo třeba pro jejich opylovače? Nesto- jíme před orchidejí nebo růží s obdivem a zatajeným de-

chem jen ze svého prostého lidského pohledu? Co je krás- né pro nás přece nemusí být krásné pro můry.“

Von na to: „Souhlas. Ty vogi. My ty můry doma máme, jsou moc krásný, na špendlících a hehlicích, v ta- kovový malý vobrazárně, někdy jim někdo nožičku ulomí, nebo hlavičku, ale jen tak, radostně, je to dycky svátek, jako když vidíš ženský na kon- certě, nebo na divadle, jak jsou pudřený a snažej se po- dobně jako ty můry zadržet ten světa- **Pokr. na str. 14**

Pokr. ze str. 83 běh, kterež z nich stejně jednou ty vyshlý stařeny udělá.“

Zatvářil se, blbec, jako že si vzpomenul až teď, že to se přeće neříká.

Prof. Botanika: „Když se nad tou barvou zamyslím... jednou z hlavních funkcí barviv rostlinných je samozřejmě spolupůsobení při rozmnožování rostlin. Rozmanitě zbarvené květy lákají stejně tak rozmanité opylovače jako konzumenty nektaru

mnoho opylovačů z řad hmyzu je více ke květům lákáno chemotakticky na rozmanité vůně, nebo pachy...“

Von: „...náš pan farář říká, a na toho já dám, že když si začnou manželé smrdět, musej prostě vod sebe, takže to asi pravda bude.“

Prof. Botanika: „...a taky existují opylovači výrazně lákaný červenou barvou, zatímco pro jiné je tahle barva úplně neviditelná, dokonce někteří vidí jen černobíle.

a pylu a žádná včela neletí do květu jen proto, aby zajistila té rostlině potomstvo, ale ta se tam jde napást.“

Von: „Taky bych řekl, že ženské jsou (h)různý. Labilní a Kudlanky nábožný. A to první plus to druhý rovná se ty nejčastější, perfektní kombinace rozcloumaného tvora, který neváhá kopulovat a kousek po kousku hlavu kousat tomu svému kokouskovi,“ a po chvíli dodal potichu: „A nebo jsou pak ty další, ty moc vzácný.“

Prof. Botanika: „Ne každý opylovač nebo konzument plodu, a tím i šířitel semen...“

Von: „K tomu mě taky něco napadlo...“

Prof. Botanika: „...akceptuje všechny nabízené barvy. Třeba zástupci z čeledi Hvozdíkovité. Představte si, že

Kuriózní je situace večerních opylovačů... můr, lišajů a podobného hmyzu. V podvečer po západu Slunce ztrácejí... ale co, není to jedno?“

Rozjímání přerušil výčepník, který donesl orosené půllitry s přírodními motivy. A pili a pili...

Von: „Rozžihávají se neóny a bary plný pijáků, pijou až do rána, až jdou ráno děti do mateřský školky a pohazují hlavičkama a pijáci zas očičkama a z koutků jim teče žele, ale jenom občas, i ty...“

Prof. Botanika: „...mně teda vynech, jo? I ty nejzářivější květy ztrácejí své lákavé zbarvení... všechno se šedne. Zato při soumraku vyniknou květy, které příroda nijak valně nevybavila zbarvením, jejich květy jsou bezbarvé, co si budeme říkat, je to

všechno optický klam. (sic) Lidskému zraku, ale patrně i hmyzímu, se zdají bílé. A bílé a světle žluté tóny právě při soumraku vynikají, dokonce někteří zahradní architekti koncipují zahrady výhradně pro podvečerní posezení a navrhují k výsadbě bělokvěté rostliny nebo květiny s květy studených bledých barev nebo jsou s panašovanými listy, které mají nejen zeleň listovou, ale taky mají plochy, které tu zeleň nemají, takže jsou všelijak bělavě skvrnitě...“

A eště jeden figl pan profesor přidal..., totiž že některý květy mění barvu s časem.

Von: „Náš děda třeba, ten když se tak dusil, tak se měnil do ruda, hnědnu a fialověl, ale skvrnitej tyfus to prej nebyl.“

Prof. Botanika: „Má-li obsah buněčných šťáv kyselou reakci...“

Von: „...už ji sice nemám, ale záchvaty tý dny jsou pecka jako blázen, z překyseleného žaludku, krystalky kyseliny močový se ukládají mi třeba do hlezna a pak to přes noc a potom, co jdu po chodníku bouchne a jede se sanitkou do Motola třeba...“

Prof. Botanika: „...třeba u lechy, jsou růžové nebo červenavé. Je-li reakce neutrální nebo zásaditá, jsou modré a k takovéto změně dochází u řady rostlin po prvním opylení. Změna barvy květu pak signalizuje hmyzímu návštěvníkovi, že tady už je vyžráno, předchází návštěva, která květ opylila už nektar vypila, nebo snědla a buněčné šťávy proto změnila svou reakci.“

Von, a já vlastně taky, po těch buřtech na pivě a pivě na podlaze, čekáme už jen, až nás zasej, díky těm šťávám, vodvezou. Ale kdy? Zapeklitá otázka.

MONSIEUR SERPENT Sarah Biderman

Úryvek (strana 83 - 85) z knihy, kterou si lze jako dotisk objednat v podobě mimoedičního sešitu (v případě zájmu hledej na FB Sarah Biderman).

Ve snu jsem vídal čarokrásného páva, ale realita chtěla, aby se z mého malého zizi stal jenom okřídlený had.

A někdy ani ta křídla nebyla nic platná. Prostě nezvlétl. Pták.

„...i sedmého dne od dal se odpočinku,“ smála se Charlotte. Klečela mi u nohou jako nejkrásnější z otrokyň, a přitom se mi bezostyšně vysmívala.

„Když nejsi při síle, můžeš mě aspoň polaskat jazykem, olízat mě, napít se mého nektaru... Pojd!“ lálala mě a vyzývavě si pohrávala s krajkou své košilky. Sáh l jsem pod ní, zabořil prsty do zlatavých chlupů a čichl k nim. Byly cítit mořskými řasami, mušlemi a močí.

„Pojď, aspoň ochutnej!“ prosila. Místo do rozkroku políbil jsem ji na ústa. Ta voněla po heřmánku s medem.

„Nemám chuť na mušle,“ řekl jsem na vysvětlenou.

„To vidím, že na mě nemá chuť,“ vyčetla mi. „Nevím, co tu vlastně dělám... Svou ženu jsi taky nikdy nelízal? To se pak nedivím, že ti utekla!“ útočila. Křivdila mi. To má žena nesnášela orální sex.

„Chtěl bych se s tebou milovat...“ řekl jsem prostě. Nebylo to nic platné, bůhvíproč měla potřebu mě ponižovat. A čím víc mě ponižovala, tím víc vláčněla.

„Tím si nejsem jistá. Muž, který miluje ženu, miluje i mušle. Pro jednu mušli šel by světa kraj... Pokr. na str. 85

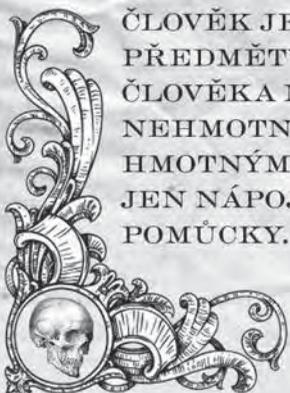

REALITA

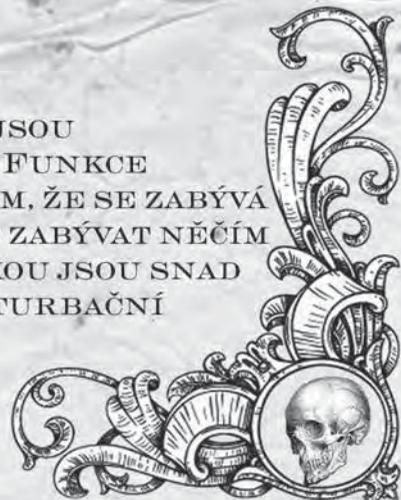
MAJETEK ZTRACEN
V OKAMŽIKU SMRTI
V 15 HODIN, VŠECKO
ZLATO ZTRACENO
BOTY NECHAJ....
SMRT ZLATO
NEBE R E

ČLOVĚK JE NA SVĚTĚ NAPROSTO ZBYTEČNÝ, DŮLEŽITÉ JSOU
PŘEDMĚTY, PŘEDMĚTY VYRÁBĚNÉ JINÝMI PŘEDMĚTY, FUNKCE
ČLOVĚKA NA SVĚTĚ SPOČÍVÁ V JEHO ZBYTEČNOSTI, V TOM, ŽE SE ZABÝVÁ
NEHMOTNÝMI MYŠLENKAMI, POKUD SE ČLOVĚK ZAČNE ZABÝVAT NĚČÍM
HMOTNÝM, VEDE TO K TOMU, ŽE NIČÍ SÁM SEBE, VYJÍMKOU JSOU SNAD
JEN NÁPOJE LÁSKY, NEBO NĚCO K SNĚDKU, NEBO MASTURBAČNÍ
POMŮCKY.

DAVID CAJTHAML

Pokr. ze str. Vylovil by ji ze smrdutého bahna přímo ústy, jedl by ji i s moučami, co by létaly kolem, a zapíjel vodou z louže... Muž, který doopravdy miluje ženu!“ odrecitovala mi, načež hodila mou košili na zem, klekla si na ni a objala mě kolem boků.

Mou ješitnost nijak neranilo, jak se mnou mluvila, ta sladce spala někde v koutě mé duše, ukolíbaná příslibem láskyplné budoucnosti. Charlotte byla ženou mého života. Osudovou. Věděl jsem to od první chvíle, kdy jsem ji potkal. A egoisticky jsem si to nechával pro sebe. Těšil jsem se, až to zjistí i ona. Zlomyslně. Mé ego a já jsme se navzájem posilovali v tom přesvědčení. Nic jím nemohlo otrást. Ani ona. Ani její převaha. Ani její perlivý smích, který jsem si vysvětloval jako pocit štěstí, že je se mnou. Vždyť mi klečela u nohou! Osahávala můj změkklý pyj, přehazovala jej z jedné dlaně do druhé, jako mrtvé ptáče vypadlé z hnízda, a čekala, až se probere k životu.

„To je můj kouzelný had,“ řekl jsem hrdě.

„Hadi nejsou chlupatý!“

„Je to opeřený had. Polib ho, vysvobodíš mě tím ze zakletí.“

Vyprskla smíchy.

„Vážně, uvidíš.“

„Hady nelíbám.“

„Jak ho políbíš, promění se v páva s čarokrásným ocasem...“ sliboval jsem. Oči se jí rozzářily vzrušením. Hladila si mým hadem rty a nedočkavě si jím klepala do nosu. Jakkoli se ten obraz zdál bizarní a dráždivý, mé libido zůstávalo chcíplé.

„Jako jitřnička,“ trvala na svém.

„Tak ho sněž!“ poručil jsem jí.

„Je moc měkkej...“

„Alespoň ochutnej!“

„Nemám hlad...“

„Prosím tě, zkus to!“

prosil jsem zoufale a cpal jí penis do pusy.

Vsála jej do sebe a počínala si jako mládě dychtivé mateřského mléka, chvilku ho cumlala jako dudlík, žmoulala jako cecek, masírovala ho svými rty i jazykem, polykala sliny a zadržovala dech, až slzela, ale marně. Vypadl oslintaný, studený a stejně zvadlý jako prve. Nejspíš jsem byl příliš vysílen probdělou nocí a alkoholem...

„Už mě nechceš...“ rozesmála se Charlotte, když vstala. Kolena měla celá červená. Objal jsem ji.

„Chci tě!“ vztekal jsem se. Žádná žena si snad plně neuvědomovala zlost svého smíchu. Žádná nemohla tušit, jak snadno se z mrtvého hada může stát lítá saň.

„Tak si mě vezmi!“

Zřítíla se na postel. Má touha přerůstala v zlost a můj chtíč se změnil v násilí. Vrhel jsem se na ni. Tentokrát nezklamala mé očekávání: Bránila se. S touž vervou, s jakou já šel za svým.

„Chci tě!“ zopakoval jsem, aby věděla.

„Mon cul!“ vysmála se mi zlostně.

„Tu taky!“ přirazil jsem. Oba jsme zařvali slastnou bolestí.

Had zamával křídly, vzepjal se, mrskl ocasem a zakousl se do bílého těla. Smrtonosná tekutina pronikla do tkáně. Pozdě litovat, byli jsme zasažení. A nebylo návratu. Cítil jsem se jako vyvrženec z ráje, ale nebyl jsem sám.

INFEKČNÍ STŘÍKAČKA Tomáš Vaněk

Zdály se mi v noci zase sny z nemocničního prostředí. Je třeba pracovat na tom, abych si je lépe pamatoval. Vždy jsem silný, ale je jasné, že jsem nadán nějakou mocí. V praktickém životě se ale neprojevuje. Jsou to často mí nepřátelé, kdo vítězí, často jsem to ale také já. Dnes jsem se bavil s Cyrilem o sebevraždě. Mluvili jsme při procházce u jezera o tom, jak je možné po takovém činu ještě přijít do nebe. Na travnatý porost přistála kavka. Ne, Cyrile, musíme to vydržet, snad nějaká mučednická smrt by nám slušela, zadýchal jsem se u své čtyřicáté cigarety. A v tom jsem ji spatřil. Její boky upnuté do červené barvy nepřipomínaly baletku, ale spíš řádně přežranou samici křečka. Cyril se také zastavil a naše myšlenky se oddělily. Už nikdy potom jsme se nevrátili k tomu, co nás oba tak trápilo.

Mé plány na ovládnutí světa pomalu braly za své, nebyl jsem schopen ovládat ani vlastní trávicí pochody, ani orgasmy jak přicházely a zase odcházely, odborně se tomu říká fluktuace. Denně jsem trávil třeba dvacet minut tělesným cvičením, ale skutečný borec ze mě nebyl. Dovedl jsem jen vzbuzovat iluzi. Naznačil jsem třeba při fotbalovém utkání přihrávku doleva, ale zvolil místo toho kličku. Než jsem však hráče stihl oběhnout, už u mě byl další, který mi na poslední chvíli míč přeče jen vypíchl. A podobné to bylo i s mým úspěchem u žen. Ty, které jsou rády dobývány, našly si vždycky vhodnější kořist, které padnout za obět. Emancipované ženy zase ve mně viděly jen dobrého přítele. Pozdvíhal jsem

nejednou ke rtům číš, která byla plná sójové vody. Ano, pochopili jste správně. V těch snech bylo leccos ledabylého, co mě vždy drželo zpátky, když se muži vydávali na zteč dívčích srdcí. Tak jsem postupem času taky rezignoval, neměl jsem už zájem v tom pokračovat.

Proč se taky vracet k tomu připoutání na posteli, které jsem nejdříve zažil, ať už ve snech nebo i jinak a mnohem neurčitěji. Ve snech je to vždycky více pravda. Lidé okolo mě tvoří součást nějaké skupiny, která se podílí na rozkladu tohoto světa. Jsou to lidé, kteří neuznávají city, přesto nejsou bezcitní. Dá se říct, že jsme si s Cyrilem vyměnili role. On hlídal dveře a já se vydal po stopách té neurčitosti, které se říká schoďišť. Byla to nová budova nebo stará a zrenovovaná? Víím jen, že mé pronásledovatele odclonil Cyril, přesto i vevnitř byli nepřátelé, kteří mě rychle připoutali na postel pod tělo stárnoucího mrtvolného muže. Nezakousl jsem se mu do ramene, jak by se slušelo, kdybych ho chtěl integrovat.

Jako voyeur jsem v tom snu také pozoroval ženy. Je zvláštní, že je to vzrušivější než jindy a jinde. Všechny spodní prádlo na šňůru. Křivky se jim prolamovaly, jak natahovaly ruce. Nevím, zda jsem je sledoval divadelním kukátkem, regulárním dalekohledem nebo svými zvědavými stále ještě poněkud dětskýma očima. Mám velmi dobrý zrak i dobré zuby, jazyk trochu náchylný k rakovině a jemné ruce, které dokáží nevidané věci. Manuálně však jinak nejsem zručný, jen cítím tep ženského vzrušení. Přítelkyně si myslí, že umím líbat. Máme se dobře. Pracuji na sobě a je **Pokr. na str.**

Pokr. ze str. 116 to něco, co nikdy nekončí. Však to znáte.

Do tmavé místnosti přišel průvodčí a jeho pomocnice brigádnice. Byla to kabinka pro personál mezinárodního vlaku. Zažehli světlo a zapálili si cigaretu. Jejich hovor se brzy stočil k známé sibiřské noci. Říká se o ní, že trvá o hodinu déle než noc polární. Vlhko v kalhotkách a bílá tekutina zasychající na spodním prádle takového muže. Hodinky odbíjející dvě hodiny po půlnoci. Už za čtyři minuty budeme v Jekatěrinburgu. Tam vystoupí z vlaku Abel Quincey, světoznámý konceptuální umělec. Mám s ním společné jen křestní jméno. Abel vyjde před nádraží, zapálí si krátký cigaretový doutníček, který teď používá, aby nemusel šlukovat. Po chvíli se rozhlédne a přivolá si taxíka. Noc je vlhák, taková ta zimní realita ruského města ještě nastala, vždyť je teprve září, přesto tu Abel cítí už znaky evropského listopadu. Podobně jako já, i Abel na sobě pracuje, je to však práce téměř stoprocentní. Když se vydal chytat ruského vlka, vyrážku v rozkroku na tvářích tanečnic v šantánu francouzského stříhu, sledovali jeho počínání online milióny lidí. Takhle se to dělá. Olejomalby, kterými Abel začínal už jako šestnáctiletý, dnes už nikoho nezajímají. Je potřeba si hrát. Například na obchodního cestujícího. Ve fraku se vám v Rusku lépe cestuje. Napít se vodky, která zahřeje, patří k místnímu koloritu a k těm nejkřčovitějším prvkům tohoto projektu. Abel ale vytahuje absint a nejedna z jeho fanynek samým nadšením... Ale ne, představme si takovou Ritu, hezké slovanské jméno a po matce slovanské rysy, žije

ve Frankfurtu, ale pracuje v Hamburku. Je jí šestadvacet, ale čeká už druhé dítě, takže je dole poněkud proříznutá, nicméně úhledná. Její muž pracuje jako noční vrátný v hotelu Intercontinental. Abel vystupuje z taxíku a porovnává ceny s evropskými. Rita přitom přeskakuje na slovní hru a chvíli Abela nesleduje. Ví, že to skutečně zajímavé přijde až ve chvíli, kdy k němu přijde uklízet pokojská. Tehdy jí Abel ukáže svou sbírku známek a znamení. Jemným dotykem ji upozorní na to, že je i v pětáctýřiceti ještě žena. Patnáct let rozdílu nehraje roli, říká si Abel a odpočítává ze svých dvatřiceti nahoru i dolů.

Bude ještě dlouho trvat, než si pokojská prolustuje všechny úžasné známky této osobnosti na cestách. Snad i Rita chtěla jako já žít dobrodružný život, mezitím se musí spokojit s tím, že občas podvede manžela s case managerem podniku. Je to ale chudý podnik. Zatímco se jí prohrabuje kalhotkami tanga, které jsem kdysi zařizl jedné sedmnáctileté dívce na šachách do zadku a do těch jiných míst, Rita vidí, že je to prostě jen muž, který má někde svou maminku a nikde svou přítelkyni, stará se o psa a příležitostně si odejde povyrazit se do bordelu. Získal tam některé špatné návyky, jako je ejakulovat s chroptěním, výkřikem a na nevhodná místa. Mezitím si pokojská prohlíží jiné Quinceyho projekty, on jí dává nahlédnout do novinových výstřižků a jejích pětáctýřicet let utrpení se mate. Chybí mi pevná ruka, svěřuje se Rita case managerovi a on nechápe, proč na ni manžel trochu nedohlédne. U Abela je to naopak, pokojská mu po chvíli ukazuje šrámy

po včerejší rvačce s manželem, která kupodivu neměla erotický podtón. Ano, i to je Rusko, vzpomínám si, jak mi žena říkala, že je dobře, že se neopíjím a že ji nebiju. Abel vytahuje z kufříku pravítko a ukazuje na něm pokojské velikost svého penisu, který nikdy nebude mít tu čest spatřit. Leda, že by si otevřela jeho stránky a sledovala výlet do Brazílie, který zakončil půlročním pobytem u kmenu nativních indiánů. Mezitím už pokojská schvaluje Abelův záměr pomoci jí k orgasmu svou vždy tak duchapřítomnou rukou a Rita, stejně jako další tisícovky žen i mužů je připoutaná k obrazovce

cey, jejich velký vzor, začíná svou další seanci s barvou. Po patnácti minutách slasti se pokojská pomalu dostrojuje s pocitem, že na tohoto muže nebude chtít zapomenout. Vedle tetování na rameni se objevilo poněkud blíže hrudi bílé totemové razítko.

Druhý den začíná Abel v hotelové hale nejistým pohlížením na sloup česko-ruského přátelství, který zde v Jekatěrinburgu nechal postavit známý architekt minulé doby. To bylo umění, tyhle girlandy tvarů a malé nápisy znamenající velké věci. Dnes lidé, hluboce frustrovaní svou vlastní nemožností, chtějí mít pocit,

svého počítače nebo televize s připojením na net.

Vaše prsty jsou zahnuté správně, jen velmi špatným směrem, stěžuje si mu lánou němčinou pokojská, když jí nabírá sukni a ukazuje celému světu její kdysi bílá stehna, dnes snad až nezdravě vybledlá do barvy vaječného žloutku. Všechno, co vidím, připomíná skutečnost, říká si Rita a realizuje svou druhou dnešní masturbaci. První jí přišla vhod ve vlaku. Její něžné tlusté prsty se zvlhčují jablečnou vůní. Přivoní si k nim a nahlas vzdechne. Case manager mezitím odešel koupit pizzu, když ho Rita upozornila, že Abel Quincey

že je něco spatřuje. Snad oko nevelkého Boha, bůžka normanské provenience, který nosí na hlavě čepici z beraní kůže. To on do nich může pronikat, když se zrovna nedívají (na porno). Zasvinil sis to tou závorkou a dochází ti síla, napodobuješ Abela, ale nejde ti to. Neměl jsi všechny ty saténové milenkyně. Bůh se obrací v břicho jak včerejší večere. Jdeš si nakoupit a kupuješ dvě piva a tři šťávy, bezovou, rybízovou a pomerančovou. Je to Paridův soud příchutí. Já měl třeba vždycky rád sado maso, ale Abel mě to odnaučil. Ne, že by nikdy nenosil masku. V hotelové jídelně si nabírá **Pokr. na str. 118**

REALITA POHLEDEM KRÁLOVSKÉHO ŠAŠKA

Mikuláš Vymětal

Bratr Jan Paleček (cca 1400 - 1470), šašek českého krále Jiřího z Poděbrad, vstoupil do legend i pohádek. Paleček byl v mnoha ohledech netypický - ač rytíř, byl zřejmě členem vznikající Jednoty Bratrské, králem Jiřím pronásledované. Přesto byl královským šaškem. Svůj čas dělil mezi službu u krále a vagantství po českých zemích, které podle legend trávil fyzickou prací pro druhé a rozdáváním svého - poměrně vysokého - platu a šatstva chudým (Bratr Paleček mnoho sukni do roka míval, neb kdykoli viděl člověka nuzného bez sukne (kabátu), hned dal jemu svou sukni. A přijda ke králi, řekl: „Bratře králi, dej mi sukni, nebo jsem první dal Pánu Bohu.“ Řekl k němu král: „A kde jsi viděl Pána Boha, že jsi jemu sukni dal?“ Odpověděl Paleček: „A zdali neznáš Písma: „Co jste mému nejmenšímu učinili, mně jste učinili?“). V Palečkových příbězích vidíme protest proti dělení společnosti na stavy, který známe také od zakladatele Jednoty Petra Chelčického. Jeho služba připomíná nejspíše biblické proroky - rytíř se zastává nevinně odsouzených - vymůže spravedlivý proces pro pana Dubčanského, jehož tím zachrání od šibenice, donutí ovdovělou paní Říčanskou, aby vrátila poddanému sedlákovi neprávem zabavené tři kopy grošů, v královské radě píše (jenom tím, že dělá čáry u jmen), zda šlechtici radí králi rovně či křivě, ostře se navází do kanovníků od sv. Víta, nosících honosné kožichy, kritizuje měšťany, šlechtu, zpohodlnělou a zbohatlou církev, a občas i své chlebdárce - krále i královnu. Paleček jde sám proti proudu - v době masopustu se postí a pláče, zarmoucen tehdy rozšířeným obžerstvím, a během Velkého Pátku zpívá a je veselý, zřejmě v nově vznikající tradici Jednoty bratrské.

Palečkův příběh si Jednota přinesla do polského i německého jazykového prostředí, dokonce ho do povídky přepracoval i obdivovatel Jednoty Lev Nikolajevič Tolstoj (česky např. Tolstoj L.N.: O bratru Palečkovi, Boh. Janda, Sfinx 1947). Zajímavé je literární umístění Palečkových historií - Jednota je v několika vydáních připojila ke Komenského spisu Historie o těžkých protivenstvích církve české, zřejmě pro povzbuzení zesmutnělého čtenáře. Od Jednoty se klene určitý oblouk mravní inspirace k Tolstému, který sám inspiroval Mahátmu Gándhího, a ten zase Martina Luthera Kinga. U všech těchto velikých humanistů najdeme také něco z prorockého bratra Palečka. Jenže Palečkova linie vede ještě dále - některé studentské happeningy, provozované pouliční umělkyní Ivankou Mariposou Čonkovou či profesorem Martinem Putnou upozorňují veselým způsobem na vážné morální a sociální problémy - smrt několika bezdomovců v plamenech na pražské Florenci, vepřín stojící na místě romského koncentračního tábora v Letech, opomíjení památky Romů zavražděných za holocaustu i fašizaci odkazu svatého Václava. Bratr Paleček tedy žije i dnes, žije ve svých následovnících...

Pokr. ze str. 172 na vidličku už oloupané měsíčky pravých ruských vajec. Když si je přinese ke stolku, zasype je solí. K tomu pojídá pirožek se zelím. Zvláštní kombinace. Rita mezitím spěchá do práce a těší se, až si s case managerem promluví o včerejším Abelově kousku. Pokojská přišla domů a manžel na její blaženou tvář naplival chuchvalce své ruské chandry, nehostinné životní reality, kdy máte vychovávat děti a ještě přitom pracovat. To se to pak snadno přepne struna. Pane Quincey, oslovila Abela jedna z přítomných novinářek,

co soudíte o předčasném početí dvojčat? Na otázku se ale nedostalo. Abel vstal a pomalu mířil zpět k výtahu, den mu ještě nezačal. Z hotelové haly mu připadalo toto město obzvláště vlídné.

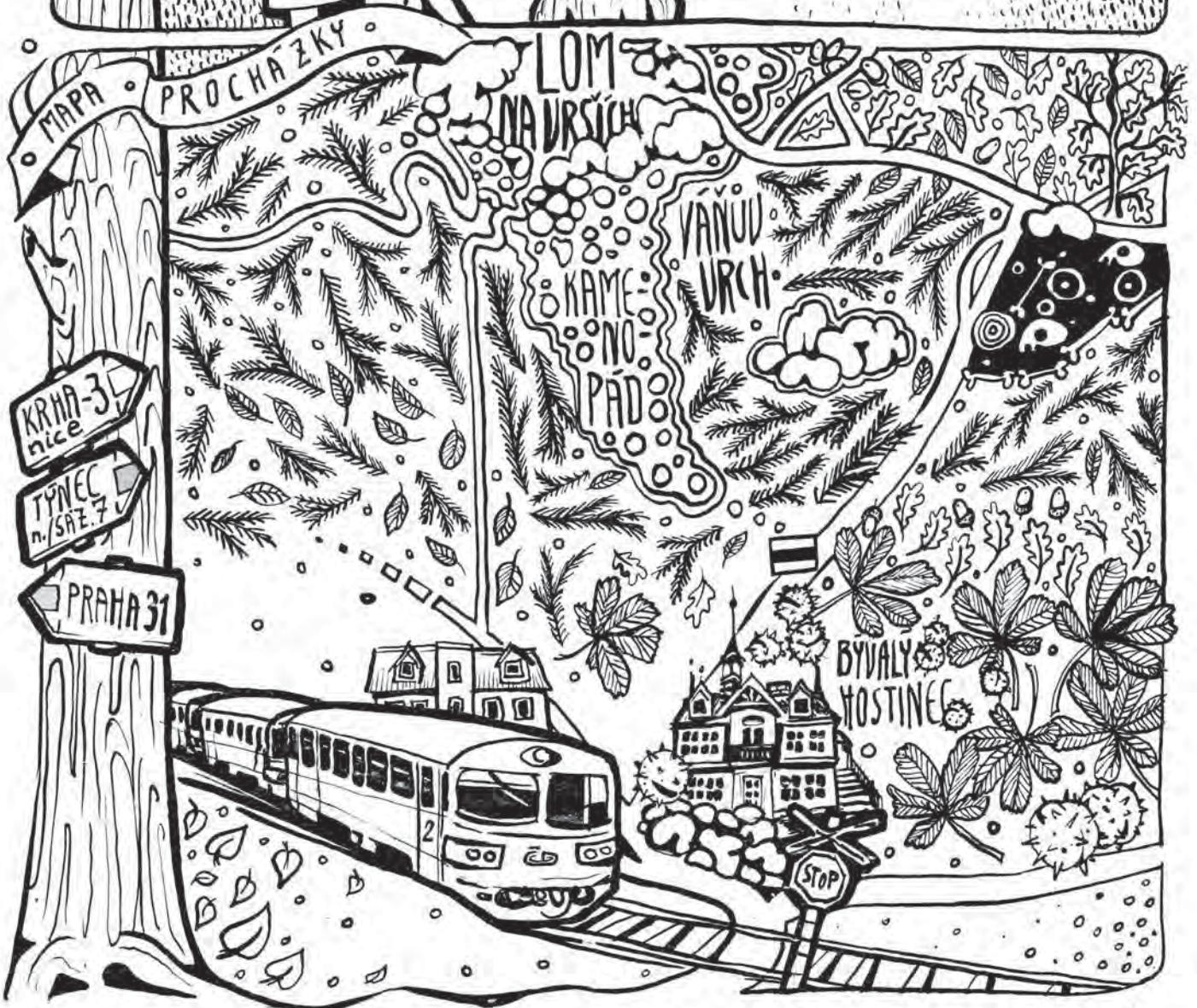
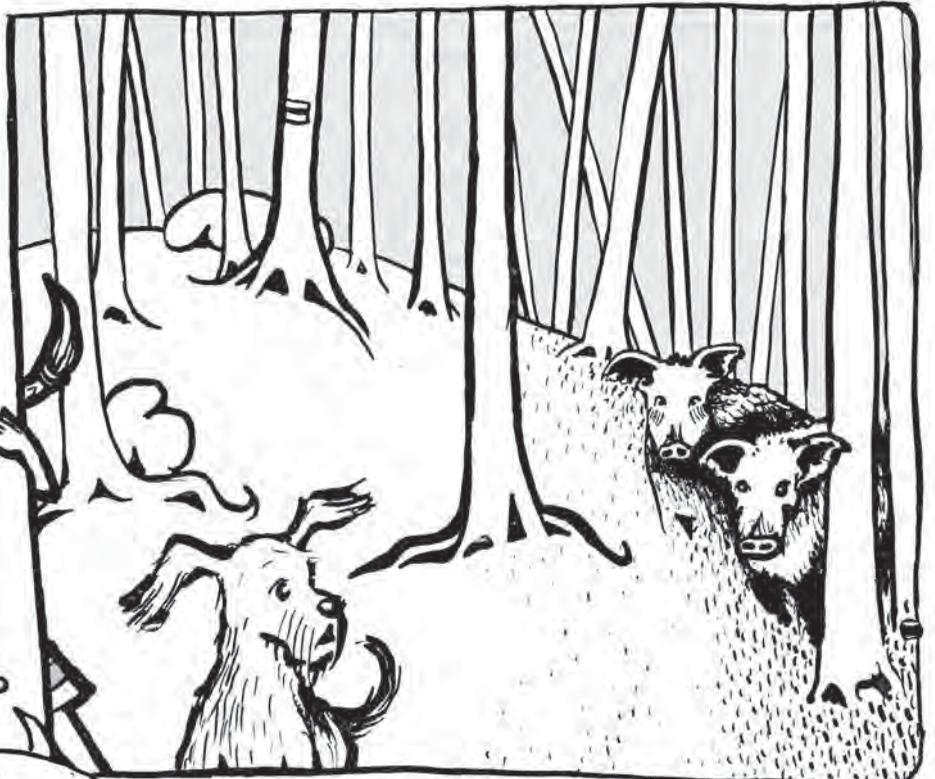
Nechť jest jednou pro vždy ověřeno, zda v Jekatěrinburgu jezdí tramvaje, říkal si v duchu a pokoušel se obejít hlouček dětí, které zvědavé ruské paničky nastrčily Abelovi pro autogram. Děti, které z toho ještě neměli rozum, nadšeně mávaly svými bločky a fixami před jeho tmavošedým snídaňovým kostýmem. Ve

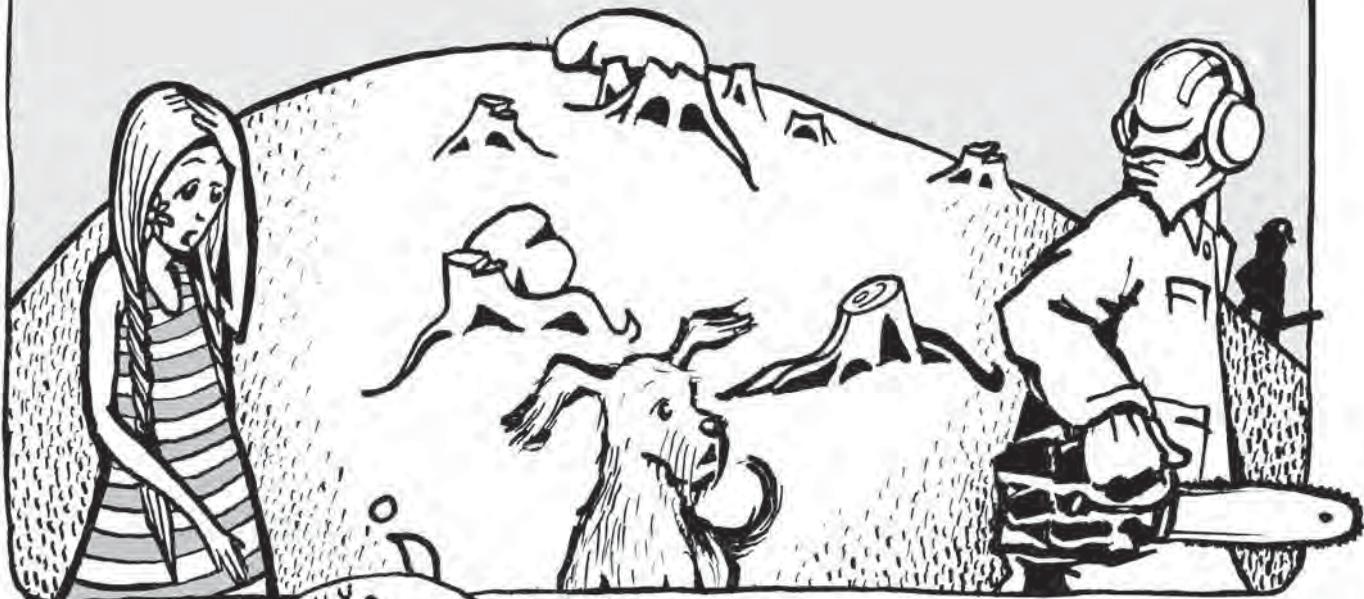
výtahu se rozpomněl na to, že jeho číslo pokoje výrazně připomíná datum narození jeho matky. Dej jí pán Bůh věčnou slávu, to ona chtěla mít z Abela umělce a od malička mu zasahovala do soukromí natolik, že pak nebyl takový přelom, když uspořádal svou první instalaci s tehdy ještě neobřezaným penisem. Ano, jeho přestup k židovské víře byl pozvolný a mnozí vykladači jeho umění a osobnosti vidí zatím především touhu po snadném morálním zbohatnutí. A Bůh rozmnoží tvoje statky, jen jestli se vyznáš v Tóře a Kabale. To je jidiš

maglajz, vybavoval si ještě slova svého profesora na vysoké škole, kterou jako každý dobrý konceptuální umělec neslavně dokončil.

Já jsem Abel, říkám si v duchu, ale přitom vím, že jsem jenom nebohý recenzent s papíry na hlavu. Chtěl bych zachytit význam jeho projektu dnes v době televizních reality show. Však se také jeden z katalogů k jeho performancím, přirozeně doplněný o nemálo filmů pro dospělé, jmenoval Quinceyho realita. Myslím, že když teď opouštěl hotelový pokoj převlečen do koženého svrchníku, nemálo o ní sám pochyboval. Snad ho zavedla na scetiv, a když si opět nechal přivolat řidiče, byl už úplně vyprázdňený. Nemohl tak předvést to, co ho vlastně proslavilo. Absolutní upřímnost všech tělesných, duchovních i duševních pochodů. V čem je vlastně rozdíl mezi Abelem Quinceym a libovolným člověkem dnešního typu? Je to především Abelova zteplá postava, nebo snad neomylnost jeho úsudku, nebo to, že tyhle věci skutečně dělat umí a to nejen za prachy? Mířil na konferenci konceptuálního umění, jejíž měl být hlavní hvězdou. Věděl ale, že bude od rána pojídat s ostatními účastníky bramborové lupínky z plastové misky. Tohle ho vzrušovalo, být blízko lidských těl a nedávat na sobě znát známky žádného důstojenství. Ano, i Abel Quincey měl za sebou drobnou životní epizodu, kdy nebyl přijímán. K jeho štěstí trvala jen nějakých šest let, od dokončení studií do jeho prvního Manýrismu fontány, který provedl společně s Bamberským hudebním spolkem na náměstí v Lipsku. Hudebníci, po kotníky ponoření do velké fontány **Pokr. na str. 173**

Pravata vese

MAPA • PROCHÁZKY

• VYSVĚTLIVKY

.... PASEKA

— ... ČERVENÁ ZN.

..... LES

• LÍPY
• NÁDRAŽÍ

Pokr. ze str. 18 svatě Terezie z Ávily, zahrály pozpátku Ódu na radost a v druhé části zazpívali několik vánočních koled, přestože se zrovna přehupovalo jaro do období radostného léta. Muži měli kromě fraku růžové lakované ponožky z pravého fetišistického laminátu, dívky byly oblečeny do uniformy kovboje. Všechny kostýmy vytvořil devětadvacetiletý Abel se svou tehdejší ženou Marinou. Měl tehdy velké štěstí, že si nikterak dobré produkce všiml jakýsi místní kritik, který se pak začal zajímat o Abelova raná dětská plátna, jeho novinové koláže, manipulace televizních zpráv a další už poněkud lepší věci. A tak mohl za rok přesně v den narození už poměrně známého tvůrce proběhnout v pořadí druhý Manýrismus fontány, kde vystoupila v kostýmu Botticelliho Venuše sama Hillary Hahn. Její nahý klín byl zakryt mužskou hlavou tehdy dohola ostříhaného Abela, který vydržel celých třiačtyřicet minut Vivaldiho ročních období kontemplovat o tom, co se muselo stát, aby dosáhl svého. A že to byly sny jeho matky? Na to už zapomněl. Hillary a její hroznová ňadra, vždy v mezidobí mezi nástupy a výstupy houslového partu snažně hledila jemnou Abelovu hlavu a ve světlech kamer ho nechala laskat svůj tak dobře zakrytý klín, nebo snad lúno? Občas vzala mikrofon a temně zahučela. Abel vykřikoval ve chvílích, kdy Hillary interpretovala záchvěvy Vivaldiho myslí svým srdceryvným projevem, „nepřestávej“. Bylo to motto celého druhého manýrismu fontány. Jeho výtěžek byl věnován na podporu sebevražď schizofreniků. Teda vlastně jejich oddálení na neurčito. Tím jsem si vlastně Abela poprvé všiml a i si ho zamiloval, psal jsem o něm článek pro náš sociálně-kritický web.

Než jsem stihl sepsat tuto

malou recenzi, kde pojednávám o začátcích Abela Quinceyho, přemístil se ze zákulisí na pódium jekatěrinburkské konference. Na sobě měl plavky s francouzskou trikolórou a v ruce černý bičík, nijak speciální, jednalo se o sériovou verzi z amerických sex shopů. A poprvé zde vyhlásil svůj záměr vstoupit do boje proti AIDS tak, že před zraky miliardy diváků, zcela nahý jen s prezervativem sytě růžové barvy odebere krev plně oděné americké pornoherečce Lindsey Craig. Tuto jak známo infekční krev losangeleské nymfy si pak implantuje na šest míst těla. Prosím, vyvarujte se všech pokusů o chráněný i nechráněný sex, začal Abel svou parodickou řeč v metropoli na Urale. Zatímco švihal bičem do svých již poměrně vzdemutých plavek, vzpomněl si na slova své první lásky, přítelkyně Lízy, která mu nesčetněkrát opakovala, že jeho umění je vlastně jen takovým intelektuálně zpervertovaným exhibicionismem, ukazováním piňdoura na veřejnosti. Zatímco vzpomínal na Lízu a její něžné pohyby, pokračoval zcela souvisle ve své řeči o nutnosti boje proti AIDS. Zmínil také českého sochaře Kubištu, jmenovce a pravnuka neméně slavného malíře, který se rozhodl zhotovit Abelovu sochu z bronzu. Tato socha bude po dobu několika let zdobit pražský Karlův most a ponese všechny znaky barokní přebujelosti a zpodobení mučedníka. Mezi jeho atributy bude patřit prezervativ, injekční stříkačka zabodnutá v předloktí a místem dotyku zbožných kolemjdoucích bude jeho masitý penis, jehož posmrtnou masku ještě v předsmrtných křechách Kubišta sám seje. Tak se propojuje umění s medializací, aby bojovalo za dobrou věc, pokračoval ve svém proslovu mistr Quincey. Rita se rozhodla vzít si život tím, že

KONTROLUJ ROZVĚDČÍKA

Marcel Tóth

REALITA.

Říkejme ji ona.

Je mezi námi.

Je s námi.

Je v nás.

Záleží na úhlu pohledu, ale často ji vnímáme jako nutné zlo.

Když se kácí strom, lítají třísky.

Je společným jmenovatelem společnosti.

Bez ní by vládl chaos.

Je určujícím pojítkem pro jednotlivce, kteří by jinak nevěděli co dělat.

KONTROLA

Mluvíme-li o kontrole, vždy lítají třísky a za tmy i větve.

Moc kontroly jako nutné zlo.

Empatie je zakázána.

Reakcí je strach, zloba či nenávisť.

Sympatie zde nemají místo.

Narušíme-li status quo, nastane

>>> Praha bez revizorů <<<

Kudy kam a co dál?

Proč a komu platit?

Kam a proč jet?

Svoboda je svazující.

Cestování osvobozující.

Paradox budoucnosti.

půjde pracovat do nechráněného nevěstince. Vlastně na ni působilo Abelovo umění také jako taková injekční stříkačka, infikovaná touhou po osudu a po rozkoši ze života, který se v ní bude nadýmat, porodí-li syna některého ze svých zákazníků. A víte, že za sex s těhotnou se dnes v Hamburku platí až dvakrát více?

Ruské studentky uměleckých škol nevěřičně zíraly na francouzskou vlajku, která se z ničeho nic začala promítat na obrazovce za téměř nahým Abelem. Bylo to připomenutí toho, že je celý tento projekt sponzorován přímo francouzskou vládou a že jeho výtěžek bude věnován do boje proti nejzákeřnější nemoci, kterou můžeme chytit z lásky k životu. Byl to historický okamžik a nejedna z Abelových fanynek si uvědomila, že mají už jen nějakých pět let na to, aby touhou napodobily svého hrdinu. Lhůta, kterou si Abelovo hrdinství vybere, je druhým

lidem dána na to, aby svou činností zkrášlovali svět. Je to umění paradoxu, kdy svévolné nakažení jednoho člověka, dokáže zabránit ve smrti milionům dalších. Už druhý den po konferenci v Jekatěrinburgu měl článek na wikipedii o Abelu Quinceym nejméně jeden další odstavec a jeho stránka na facebooku deset a půl miliónu dalších laiků. Ano laiků. Všichni jsme v duchu umělci, ale jen málokdo je schopen obětovat tolik, jako ubohý Abel. Myslím, že málokdo tomu rozumí, když vyprávím o Abelovi a dávám k dobru další historky. Dokonce mi je zakázali. Pak mě zase připoutali a naměřili mi v krvi plnou dávku. A tu mě napadlo je všechny zažalovat. Chtěl jsem se sejít s Cyrilem, a tak jsme si dali dostaveníčko na koupelnách. Nebyl to on. Venku padala mlha. Díval jsem se do světa skrz okna kuřárny a první hvězdy se seskupovaly do obrazců, které mi připomínaly Abelův život.

PEkelně SE SOustřed!

Toy Box

Přichází krásné, ilustrované a zbrusu nové pexeso! Taky jste netušili, že zkratka pexeso pochází z těchto tří slov? Komiksová kreslířka Toy Box si v Českém Krumlově sedla ke stolu a spolu se svým kamarádem z Food Not Bombs vymyslela, a pak i nakreslila pexeso pro tuto organizaci, která už léta pravidelně pomáhá lidem v nouzi. Veškerý výtěžek z ceny, kterou za něj můžete zaplatit, putuje na účet, z něhož členové FNB kupují věci potřebné nejen běžné jídlo – třeba potraviny, které se nedají tak lehce najít v kontejneru u supermarketů – olej, koření a tak podobně. Nebudou tak muset – kromě své dobrovolné a ničím nehonorané práce – své vaření pro ty nejzranitelnější členy společnosti dotovat. Pexeso je veganské, ale abyste si ho zahráli, nemusíte být vegani. Je spíš pohádkové - jsou na něm trpaslíci, kteří se osvobodili od své namáhavé práce a můžou si na palouku číst knížku nebo jen tak podřimovat, krávy, které mají v dírách po číslích z velkochovu náušnice a nemusí už dojit mléko, a tak si můžou na louce klidně hrát, tuleně, kterého cvičení lidé nezajímají anebo kuřátko, které protestuje proti velkochovům. Na jeho přední straně najdete naše nejmilejší pravěké monstrum Megaterium, které za noci, kdy je na nebi obrovský zelený měsíc, vytrhává mrakodrapy a namotává si silnice na vidličku jako špagety, aby už lidi nemohli jezdit auty. Řekněte někomu, ať vám pomůže pexeso vystříhat, udělejte to dohromady tak, jako hrášky v jednom lusku sjíždějí divokou vodu na dalším obrázku. Hodně zábavy při střihání i hraní přeje Toy Box

a kolektiv Food Not Bombs. Komplet pexeso objednávej na mailu:

paha@food-not-bombs.cz

Legenda k obrázkům:

Tofu pochází z Číny, kde se začalo vyrábět ve druhém století před naším letopočtem. V sedmém století se jeho znalost rozšířila i do Japonska. V obou těchto zemích, stejně tak jako ve Vietnamu, Koreji a Thajsku patří dodnes k tradičním jídlům.

Auto, z něhož roste zelenina.

Trpaslíci osvobození od námezdní práce. Termín prekariát je složením slov prekerní a proletariát, je odvozen od prekerní situace a nejistoty v níž se tato část námezdně pracujících nachází. I když se jednotlivé definice mohou lišit, lze říci, že prekariát žije v nejistotě ohledně svého zaměstnání, v nejistotě ohledně svých příjmů (z námezdní práce či státní pomoci) a v důsledku toho i v nejistotě ohledně bydlení. Prekariát je však nejistý i ve své identitě. Nemá zaměstnaneckou identitu a chybí mu možnost jakékoliv zaměstnanecké kariéry.

Hipster květák na fixgearu.

Ronald McDonald patří do koše. Usměvavá tvář klauna Ronalda McDonalda, tohoto emblému řetězců rychlého občerstvení, ve skutečnosti skrývá něco opravdu ošklivého: rozevření sociálních nůžek mezi bohatým globálním Severem a chudým Jihem. Mnoha zemím třetího světa hrozí, že navzdory tomu, že jejich obyvatelé trpí podvýživou, jejich podíl na vývozu plodin využívaných ke krmení dobytka a masné produkce pro první svět se bude stále zvyšovat. Miliony akrů nejlepší půdy v chudých zemích jsou využívány pro pěstování

čaje, tabáku, kávy, zatímco místní lidé hladovějí. Proto je ekologicky i sociálně šetrné nakupovat co nejvíce lokálních potravin a masovou produkci masa nepodporovat.

Tuleni se dívají na cvičeného člověka. Předvádění drezúry, která nutí zvířata k pohybům a činnostem pro ně nepřiměřeným, nelze označit za vhodné poučení pro mládež o jejich životě ani za umění a pokud by tyto jevy vymizely, nevznikla by jakákoli škoda na tradicích či kulturním dědictví.

Straight Edge s rajčatovým džusem. Straight edge (sXe) je název životního stylu, subkultury a sociálního hnutí spojeného s hardcore punkem. Byl inspirován punkovou hudební skupinou Minor Threat v jejich stejnojmenné písni. Přívrženci straight edge odmítají jakékoli drogy, ať už legální nebo ilegální (tzn. alkohol, cigarety a největší radikálové i kávu a čaj) a také promiskuitní sex.

Pinocchio s mrkvovým dortem.

Megaterium žere uzenuře, je to vyhynulý rod obrovského pozemního lenochoda. Žilo od pliocénu do pleistocénu ve Střední a Jižní Americe. Dosahovalo zhruba rozměrů dnešního slona.

Kuře I was made for loving. Jatečná kuřata jsou určena speciálně na produkci kuřecího masa. Tito ptáci jsou dlouhodobě šlechtěni na rychlý růst a rychlou tvorbu svalové hmoty. Ročně se u nás vykrmí a usmrtí okolo 11 miliónů brojlerů. Žijí ve velkých bezokenních halách. Největší haly mohou pojmut až 100 000 kuřat, ale běžný je počet 10 - 20 000. Kuřata nežijí v klecích, ale na podlaze s podestýlkou (většinou z hoblin).

V prázdných vězeních rostou žampiony. Anarchistický černý kříž (anglicky: Anarchist Black Cross; ABC) je mezinárodní síť autonomních skupin anarchistů, jejichž hlavním účelem je zajišťování podpory anarchistickým politickým vězňům a zviditelňování jejich případů. Je často dávana do kontrastu s Amnesty International, jež se zabývá především podporou vězňů svědomí a odmítá hájit osoby obviněné z podpory násilí.

Hořící hasičský vůz. 451 stupňů Fahrenheita (anglicky: Fahrenheit 451) je jeden z nejznámějších románů spisovatele Raye Bradburyho, popisuje anti-utopickou vizi budoucnosti, ve které vítězí povrchní kultura masových médií nad přemýšlivou společností uznávající hodnotu knih.

CHAMPAGNE ANARCHISTS

Artur Magrot

V pátek 27. 6. 2014 Vás zveme na loď Avoid, kde od 18,00 hod. proběhne artshow anglické umělecké skupiny CHAMPAGNE ANARCHISTS. Autor titulní strany tohoto čísla je Petrusco (www.petruscoseye.com), který patří do zmíněné partičky.

Jedná se o seskupení umělců, které pro svou práci využívá rozmanité druhy vyjadřovacích prostředků, od happeningu po fotografii a nejrůznější instalace. Jejich „představení“ jsou provokativní, veselá, odvážná a vizuálně silná. Nejčastěji je lze potkat v ulicích Brightonu či Londýna. V rámci večera proběhne také koncert britské hudební skupiny Polymath.

Tak přijďte a ověřte si, že REVOLUTION CAN BE FUN.

